

SES info

Suomen elokuvasäätiön tiedotuslehti 1 | 2010

Pihla Viitala valittiin vuoden 2010 eurooppalaisten näyttelijöiden Shooting Stars -joukkoon

Sisältö

Pääkirjoitus

Irina Krohn: Tekijän oikeus 3

Ajankohtaista

Media Sallesin DigiTraining Plus -kurssi Helsingissä 17.–20.2.2010 4

Elokuvateattereiden digitointi kiihtyy Euroopassa 4

Säätiö siirtyy sähköisten hakemusten aikaan 5

Elokuvasäätiön tavoitteet vuodelle 2010 6

Kohti uutta tavoiteohjelmaa 7

Elokuvajakelun think tank prosessin kokemuksia ja johtopäätöksiä 14

Digitaaliset elokuvat valloittavat myös maaseudun 17

Freetime Machos bailattiin maailmalle 20

Media Desk

Ajankohtaiset hakukierrokset 22

Ajankohtaista MEDIA-koulutusta 25

Tuotantotukipäätökset 28

Yhteystiedot 39

Tekijän oikeus

Mielestäni tekijänoikeudet ovat eräänlainen tämän ajan, uuden informaatioyhteiskunnan perustuslaki. Kun kysymys on näin suuresta vallasta, on helppo ymmärtää se kiihko, millä esimerkiksi työnantajapuoli, Elinkeinoelämän keskusliitto, on ajanut tekijänoikeuden omistajiksi palkkatyön maksajaa eli työnantajaa.

Eduskunnan pitää nyt käyttää suurta harkintaa ja huolehtia, ettei sisältöyhteiskunnan perusteita horjute tekemällä muutoksia, jotka eivät vastaa kansalaisten oikeustajua ja voivat heikentää luovalle taloudelle välttämätöntä mosaiikkimaista ja rikasta pienyrittäjyyttä. Lisämausteensa asiaan antaa mm. Suomen Kuvalehdessä 47/2009 esitetty epäily, että hallitusohjelmataavoitteilla ja vaalirahaskandaalilla on moraalisesti kestävä yhteys.

Suomen elokuväsäätiö on omassa lausunnossaan samoilla linjoilla kuin elokuvatuottajat ja tekijät, että ehdotettu rinnakkainen tekijänoikeus on tarpeeton eikä edistä alan etua. Kokemus osoittaa, että tekijänoikeuspohjaisen talouden suurin uhka ei ole sen korvauksen suuruus, jonka työnantaja joutuu maksamaan, vaan piratismi. Piratismi, tavallisen varastamisen ohella, on myös yhteiskunnallinen liike, jossa nuori sukupolvi haluaa määrittää toisin sen, miten tietoa saa omistaa.

Kokemus osoittaa, että nuoriso ymmärtää tekijänoikeuksien merkityksen silloin kun se on todella taiteilijan palkka. Kampanjat, joissa taiteilijat omilla kasvoillaan kertovat kuinka piratismi pahimmillaan vahingoittaa mahdollisuuksia tehdä uusia hienoja sisältöjä, ovat saaneet hyvän vastakaibun. Jos tämä luonnollinen yhteys teoksen ja tekijän välillä murretaan, työnantajat ovat saaneet Pyrrhoksen voiton eli voitaneet yhden taistelun, mutta hävinneet sodan ja menettäneet luovaa sisältöä tuottavien ja ostavien luottamuksen. Eduskunta on usein todennut, että ei pidä raskauttaa hallintoa siellä, missä sopimusyhteiskunta

jo toimii. Ehdotettu lakimuutos on tästäkin näkökulmasta tarpeeton.

Käynnissä on toinenkin mielenkiintoinen keskustelu, joka vaikuttaa suoraan suomalaisten elokuvan tekijöiden mahdollisuuksiin; keskustelu Yleisradion rahoituksesta ja tehtävästä. Yleisradiolain kolmannen luvun, 7 §:n kohdassa 2 todetaan, että ”Julkisen palvelun ohjelmatoiminnan tulee erityisesti...*Tuottaa, luoda ja kehittää kotimaista kulttuuria, taidetta ja viihteellistä viihdettä.*” Suomen elokuväsäätiön näkemys on, että tämä tarkoittaa laajaa palvelukonseptia. Esimerkiksi klassisen musiikin puolella Yleisradio teoksia tilaamalla, esittämällä ja konserttitalon rakentamisella kantaa vastuuta kansallisorkesterista upeasti. Elokuvan kohdalla Yleisradio on rahoittajana yksi merkittävä mahdollistaja sille, että elokuva-alan lahjakkuuksista pystyy kasvamaan elokuvan mestareita.

Suomen elokuväsäätiön ja elokuva-alan täytyy nyt pystyä päättäjille konkreettisesti osoittamaan, mikä ero on Yleisradiolla, jonka palvelutaso määritellään hyvin suppeasti tai Yleisradiolla, joka täyttää laissa määritellyt tehtäviä asiallisesti.

Suomen elokuväsäätiö täytti juuri 40 vuotta, mutta näyttää siltä, että elokuvien rahoittamisen lisäksi elokuvakulttuurin lähettiläitä tarvitaan edelleen.

Lehden jo mentyä painoon, tuli iloinen uutinen: ministeri Wallin on tehnyt viisaan päätöksen ja keskeyttänyt tältä hallituskaudelta tekijänoikeuslain heikennyksen.

Hyvää alkanutta elokuvavuotta! Minä ainakin toivon hienoja elokuvia ja että ne löytävät paljon yleisöä.

4.1.2010

IRINA KROHN

Toimitusjohtaja

Toivotamme kaikille SESinfon lukijoille menestyksestä elokuvavuotta 2010!

Ajankohtaista

Media Sallesin DigiTraining Plus -kurssi Helsingissä 17.–20.2.2010

Media Sallesin vuosittain organisoimassa DigiTraining Plus tapahtumassa kansainväliset asiantuntijat puhuvat digitoituvan elokuvajakelun maailmasta kaikista mahdollisista näkökulmista eli kurssi on erinomainen tilaisuus päivittää omaa osaamista ja verkostoitua alan eurooppalaisten toimijoiden kanssa. Kurssi ei koske vain elokuvateatterinomistajia: lähitulevaisuuden avainkysymyksiä on se, kuinka hyvin koko elokuvan ekosysteemi voi hyödyntää alan lopullista digitoitumista.

Jo seitsemättä kertaa järjestettävä tilaisuus pidetään tänä vuonna Helsingissä, Elokuvasäätiön auditoriossa Kanavakatu 12:ssa.

Kurssille ilmoittautuminen 12.1.2010 mennessä: <http://www.mediasalles.it/training/training.htm>.

Elokuvateattereiden digitointi kiihtyy Euroopassa

MEDIA Sallesin puolivuositteittain tekemän kyselyn perusteella eurooppalaisten elokuvateattereiden digitointi on todella päässyt vauhtiin. Vuoden 2009 ensimmäisen kuuden kuukauden aikana digitaaliseen esitystekniikkaan siirtyneiden teatterisalien määrä kasvoi jopa 68 prosentilla. Kesäkuun loppuun mennessä Euroopassa oli digitaalisia saleja yhteensä 2 583.

Salien määrä kasvoi puolen vuoden aikana lähes yhtä paljon kuin edellisellä vuonna yhteensä, jolloin salien määrä lisääntyi 71 prosentilla. Nopeimmin digisalien määrä on lisääntynyt Tsekeissä, jossa salien määrä kasvoi puolessa vuodessa kahdesta 25:een. Digitoitintahtia on kiristetty myös Euroopan suurimmilla markkina-alueilla kuten Italiassa (129 % kasvu alkuvuonna 2009), Ranskassa (+136 %) ja Espanjassa (+210 %). Suurista maista Euroopan keskiarvoa hitaampaa kasvu on ollut Saksassa (+19 %) ja Iso-Britanniassa (+43 %). Pohjoismaista digisalien määrä kasvoi viime vuoden alkupuoliskolla eniten Ruotsissa (+ 150 %). Suomessa salien määrä kasvoi 125 %, Tanskassa 50 % ja Norjassa 20 %.

Digitaalisen esitystekniikan omaavien salien osuus kaikista elokuvateatterisaleista vaihtelee suuresti eri Euroopan maissa. Keskimäärin noin 7 prosenttia elokuvateatterisaleista on digitaalisia. Kattavimmin saleja

on digitoitu Luxemburgissa; peräti 85 %. Suomessa digitointiaste oli noin 8 %.

Yksi syy digitaalisen esitystekniikan nopeaan kasvuun on 3D elokuvien yleistymisen. Hollywood studiot tarjoavat yhä enemmän kolmiulotteisia tuotantoja ja katsojat ovat osoittaneet olevansa valmiita maksamaan niistä myös enemmän. Euroopan digisaleista noin 54 % omaa myös 3D esitystekniikan.

Digitaalinen esitystekniikka Euroopan elokuvateattereissa 30.6.2009

	TEATTERIT	SALIT
ALANKOMAAT	51	80
BELGIA	18	114
BULGARIA	9	19
ESPANJA	104	155
IRLANTI	15	47
ISLANTI	4	7
ISO-BRITANNIA	267	432
ITALIA	132	183
ITÄVALTA	40	128
KREIKKA	11	15
KROATIA	6	7
KYPROS	1	1
LATVIA	1	2
LIETTUA	3	4
LUXEMBURG	5	22
MALTA	1	2
NORJA	34	58
PORTUGALI	39	51
PUOLA	64	82
RANSKA	150	598
ROMANIA	7	24
RUOTSI	17	20
SAKSA	90	193
SERBIA	1	2
SLOVAKIA	4	4
SLOVENIA	9	9
SUOMI	18	27
SVEITSI	28	41
TANSKA	13	15
TSEKKI	21	25
TURKKI	31	33
UNKARI	15	20
VENÄJÄ	125	161
VIRO	1	2
YHTEENSÄ	1 335	2 583

Lähde: MEDIA Salles

Säätiö siirtyy sähköisten hakemusten aikaan

Elokuvasäätiössä siirrytään vuoden 2010 alussa uuteen sähköiseen asiointijärjestelmään. Tarkoituksena on yksinkertaistaa hakemusten käsittelyä ja elokuvahankkeiden päivytystä sekä hakemusasiakkaiden että säätiön työntekijöiden näkökulmasta.

Sähköisessä asiointijärjestelmässä kukin hakemusasiakas saa oman käyttäjätunnuksen ja salasanan, jolla hän pääsee jättämään sähköisiä hakemuksia sekä päivittämään omia tietojaan ja hankkeensa tietoja.

Kaikki elokuväsäätiölle osoitetut tukihakemukset voi jatkossa täyttää ja jättää käsiteltäviksi netissä. Paperisia hakemuksia tai hakemusliitteitä ei enää tarvitse lähettää postitse tai tuoda paikan päälle. Asiakas saa varmuuden hakemuksen perillemenosta sähköisellä vastaanottokuittauksella. Mikäli asiakkaalla on esimerkiksi skannattavia hakemusliitteitä mutta ei omaa skanneria, kyseiset liitteet voi toki jatkossakin postittaa säätiöön, jossa ne skannataan asiakkaan puolesta.

Elokuvasäätiön sähköinen asiointijärjestelmä on rakennettu joustavaksi nimenomaan elokuva-alan hankkeiden erityispiirteet huomioon ottaen. Järjestelmä on interaktiivinen: asiakas pystyy itse täydentämään omaa hakemustaan ja yrityksensä tietoja sekä seuraamaan liitteiden ajantasaisuutta. Hakemusta ei myöskään ole pakko tehdä alusta loppuun yhdellä istunnolla, vaan siihen voi palata, sitä voi täydentää ja sen tietoja voi tarkistaa.

Interaktiivisuuden kautta sujuvuutta

Mahdollisuus toimittaa säätiön vaatimat sopimusliitteet sähköisesti selkeyttää hakemusten käsittelyä kautta linjan koko tuettavan hankkeen elinkaarella. Molemmat osapuolet pystyvät muun muassa jatkuvasti seuraamaan, mitkä vaadituista liitteistä säätiöön on jo toimitettu ja mitä vielä puuttuu – monia turhia kyselyjä puolin ja toisin voidaan karsia.

Kaikki samaan hankkeeseen eri vaiheissa sen elinkaarta kohdistuvat hakemukset (käsikirjoitus-, kehitys-, tuotanto-, levitys- ja markkinointi -, lisäkopio- sekä kulttuuriviennin tuki) linkittyvät hankkeen elokuvatietoihin. Näin tietoja voi täydentää hankkeen edistyessä kunkin vaiheen vaatimalla tarkkuudella. Uusi järjestelmä estää samalla nykyisen tilanteen, jossa säätiön eri toimihenkilöillä saattaa olla käytössään toisistaan poikkeavaa tietoa vaikkapa elokuvan taiteellisessa työryhmässä tapahtuneista muutoksista.

Säätiön uusi tietojärjestelmä yhdistää asiakasrekisterin, tukipääöstietokannan, festivaalien kopioseurannan ja elokuvatietokannan

Elokuvan saatua tuotantotukipäätöksen ja ollessa valmistumassa nämä samat tiedot saadaan myös suoraan säätiön tiedotuksen käyttöön (nettisivut, katalogit ym.), joten asiakkaan ei enää tarvitse päivittää hankkeen tietoja kuin yhteen paikkaan.

Elokuvan valmistuttua järjestelmän avulla voidaan seurata edelleen sen elämää muun muassa kansainvälisessä festivaalikerrossa. Elokuvasäätiön kansainvälisten esityskopioiden tietokanta on myös uusittu, ja se liitetään osaksi sähköistä asiointia. Uudistus helpottaa tuotantoyhtiöitä muun muassa materiaali-toimitusten tarkistamisessa sekä elokuvien festivaalikierron seuraamisessa.

Eroon päällekkäisistä työvaiheista

Sähköisessä asiointissa luottamuksellisuus säilyy yhtäläisenä vanhaan käytäntöön verrattuna: kuhunkin tietoon pääsevät käsiksi asiakkaan itsensä lisäksi ai-noastaan samat säätiön toimihenkilöt kuin ennenkin. Myöskään tiedotuksen kautta julkisuuteen ei toimiteta muita tietoja kuin tähänkään asti. Suurin tiedotukseen liittyvä uudistus asiakkaan kannalta onkin se, että hankkeen tietojen täydentäminen yhteen yhteiseen hankekantaan korvaa aiempia päällekkäisiä työvaiheita, kuten infolomakkaiden, entry formien ja katalogitietojen täyttämisen.

Uusi järjestelmä muodostaa myös tietokannan, josta saadaan aiempaa helpommin erilaisia elokuväsäätiön toimintaa ja toteutunutta tukipolitiikkaa kuvaavia tilastoja.

Elokuvasäätiön henkilökunta ohjeistaa ja neuvoo asiakkaita palvelun käytön yksityiskohdissa sitä mukaa, kun asiointi uudessa järjestelmässä tulee kunkin kohdalla ajankohtaiseksi.

Elokuvasäätiön tavoitteet vuodelle 2010

SESInfon mennessä painoon Elokuvasäätiön vuoden 2010 toimintabudjetti on vielä vahvistusta vaille, mutta säätiön toiminnan painopisteet alkaneelle vuodelle on määritelty. Pää tavoitteina ovat edelleen elokuva-tuotannon ja jakelun julkisen tuen kasvattaminen sekä kotimaisen elokuvan aseman vahvistaminen. Säätiö pyrkii myös uudistamaan omaa toimintaansa. Alla muutamia linjauksia säätiön toimintasuunnitelmasta tälle vuodelle.

Vuonna 2010 tuotannon ja jakelun tukimäärärahat kasvavat kolmatta vuotta peräkkäin. Lisärahoituksella pystytään lisäämään kotimaisten pitkien ensi-iltaelokuvien määrää ja varmistamaan monipuolinen ja korkeatasoinen kotimainen elokuvatarjonta. Perinteisempien tuotantojen rinnalla mahdollistetaan myös kevyempien, ajankohtaisista aiheista nousevien elokuvien nopea tuotantoprosessi.

Säätiö joutuu myös varautumaan siihen, että sen osuus tuotantobudjeteista kasvaa lähemmäs tukimaksimia muiden elokuvarahoittajien vähentäessä investointejaan. Myös kansainvälisten yhteistuotantojen panosta lisätään osana suomalaisen elokuva-alan kansainvälistymispyrkimyksiä.

Säätiö osallistuu suomalaisen elokuva-alan kehittämiseen mm. ottamalla osaa animaatioalan strategiaan kehittämishankkeeseen. Dokumenttielokuvaan keskittyvä think tank jatkaa hyödylliseksi koettuja think tank -prosesseja. Lyhytelokuville laaditaan yhteistyössä tuotantoyhtiöiden, levittäjien, festivaalien ja muiden rahoittajien kanssa strategiaohjelma.

Elokuvateatteriohjelmiston monipuolistaminen helpottuu digitaalisen jakelun alentaessa kustannuksia. Elokuvateatterilevitykseen soveltuvat dokumenttielokuvat pyritään tunnistamaan mahdollisimman varhain, jolloin jakelustrategian ja siihen liittyvä markkinoinnin suunnittelu voidaan aloittaa jo tuotanto-

vaiheessa. Säätiö pyrkii edesauttamaan myös korkeatasoisen kotimaisen lyhytelokuvan leviämistä elokuvateattereissa.

Jakelustrategian think tank -prosessin seurauksena säätiön esitys- ja levitystoiminnan tukiohjeet uudistetaan vuoden 2010 aikana. Markkinointi- ja levitystukia yhdistetään yhden nimikkeen alle, jolloin erillisistä hakumenettelyistä päästään yhteen kattavaan tukeen. Jakelun tuissa painopiste siirtyy levitystoiminnasta esitystoiminnan tukemiseen digitoinnin vähentäessä erityisesti elokuvakopioiden kustannuksia. Elokuvateattereiden digitoinnin tukemista jatketaan ja pienten paikkakuntien elokuvateattereille suunnattua toimintatukea korotetaan mahdollistamaan niiden toiminta digitaaliseen esitystekniikkaan siirtymiseen saakka. Digitalisointiin pyritään myös aktiivisesti löytämään julkisen ja yksityisen rahoituksen tasapainottava malli opetusministeriön digitalisoinnin yhteistyöverkoston kanssa.

Alkuvuonna toteutetaan jälleen Kotimaisen elokuvan yleisöt -tutkimus, joka tehtiin edellisen kerran vuonna 2008. Tutkimus selvittää kotimaisen yleisön elokuvankatsomistottumuksia ja mielikuvia kotimaisesta elokuvasta.

Säätiön, AVEKin ja Suomen elokuvakontaktin Skidisti-hankkeen kautta viime vuonna rahoittamille lasten lyhytelokuville pyritään varmistamaan DVD- ja televisiolevityksen lisäksi myös toimiva verkkolevitys. Tarkoitus on, että Skidisti-elokuvat toimivat eräänlaisena lyhytelokuvien ammattimaisen verkkojakelun pilottihankkeena.

Myös kansainvälisen osaston tukiohjeita uudistetaan vuoden alussa. Sekä pitkien että lyhyiden elokuvien kansainvälisen levityksen strategiaa aletaan suunnitella tuottajien kanssa entistä aikaisemmassa vaiheessa.

Suomi esittäytyy yhdessä muiden Pohjoismaiden kanssa kesäkuussa Shanghaiin World Expo 2010 yhteydessä. Tapahtumassa esitellään erityisesti pohjoismaista lasten- ja nuortelokuvaa. Pitkien elokuvien kulttuuriviennissä kartoitetaan keinoja nostaa suomalaisen elokuvan profiilia ja edistää sen kaupallista levitystä myös naapurimaa Ruotsissa.

Elokuvasäätiön tietokantaudistuksen valmistuttua ryhdytään uudistamaan säätiön Internet-sivuja. Tarkoituksena on visuaalisen ilmeen uusimisen lisäksi tarjota entistä laajemmin tietoa, hakutoimintoja sekä selkeyttää sivujen rakennetta.

Kohti uutta tavoiteohjelmaa

Alkanut vuosi on *Suomalaisen elokuvan tavoiteohjelman 2006–2010* viimeinen vuosi. Vuoden 2006 alussa julkaistu tavoiteohjelma on luettavissa kokonaisuudessaan elokuväsäätiön internet-sivuilta (<http://www.ses.fi/dokumentit/tavoiteohjelma.pdf>). Sen keskeisenä tavoitteena oli rahoituksen nostaminen pohjoismaiselle tasolle, joksi tuolloin määriteltiin 27 miljoonaa euroa vuonna 2010.

Tuohon lukuun ei vuonna 2010 päästä, vaikka Matti Vanhasen II hallituksen aikana määrärahakehitys onkin ollut myönteistä.

Kuvan taulukosta näkyy, miten elokuväsäätiön 13,3 miljoonan euron tukivarat jaettiin vuonna 2005, ennen nykyistä tavoiteohjelmaa, ja mitkä ovat painotukset hallituksen vuodelle 2010 hyväksymässä toimintasuunnitelmassa. Näiden lukujen kautta voi jollain tavalla arvioida tukipolitiikan painopisteitä ja tavoiteohjelmaan kirjattujen monien muiden toiveiden toteutumista.

Suomen elokuväsäätiön hallitus on joulukuussa kirjannut uuden tavoiteohjelman valmistelun yhdeksi

vuoden 2010 keskeisistä painopistealueista ja linjannut elokuväsäätiön henkilökunnan esityksen mukaisesti, että tavoiteohjelma valmistellaan dialogissa elokuva-alan kanssa. Käytännön toimista tiedotetaan myöhemmin.

Keskustelun avaamiseksi SESInfon toimituskunta pyysi kolmea elokuva-alan merkittävää toimijaa ja vaikuttajaa kirjoittamaan oman puheenvuoronsa nyt päättyvästä olevasta tavoiteohjelmasta. Puheenvuorojen pitäjiksi toimitus valikoi pitkän linjan ammattilaisia, jotka katsovat elokuva-alaa sisältä, eri suunnista ja mahdollisimman laaja-alaisesti. Puheenvuorot ovat luonnollisesti kirjoittajien henkilökohtaisia näkemyksiä.

Toivomme uudelta vuodelta vilkasta, laaja-alaista ja eteenpäin katsovaa keskustelua, jonka tuloksena syntyy tavoiteohjelma, joka ohjaa alaa ja toimii yhteisen vaikuttamisen välineenä lähitulevaisuudessa.

PETRI KEMPPINEN

Rohkeutta ja riskinhallintaa

Kymmenen vuoden aikana Suomalaisen elokuvan tavoiteohjelmissa toistetut, hiotut ja tarkennetut argumentit julkisen rahoituksen kasvattamisen puolesta ovat yhä päteviä. Elokuvan monipuolisuus, luova uudistuminen ja menestys taataan jos meillä on varaa tehdä vähän enemmän elokuvia vähän paremmilla resursseilla.

Elokuva-alan kannalta jatkuvasti hankala asia on, että tavoitteiden saavuttamista mitataan vain yhdellä mittarilla. Miljoonan katsojan saavuttaminen elokuvateattereissa on hyvä, selkeä tavoite. Niin selkeä, että pieni notkahdus siitä helposti tulkitaan julkisuudessa romahdukseksi, ja samalla unohdetaan että nämä tulokset on toistuvasti saavutettu paljon pienemmillä resursseilla kuin tavoitteeksi on asetettu.

Elokuvateattereiden olemassaolon turvaamisesta puhuttaessa on perusteltua pitää katse keskitetysti elokuvateatterimarkkinoissa, mutta elokuvan oikeassa elämässä menestys mitataan olennaisesti monilla markkinoilla (myös). Siksi sitä menestystä pelkästään pitäisi yrittää mitata myös muilla mittareilla, vaikka se onkin hankalaksi tunnettu asia, ja tuoda sinnikkäästi hyviä tuloksia julki. Vielä hankalampaa on mitata niitä muita tavoitteita, luovaa uudistumista ja moninaisuutta, vaikka ne ovat menestystäkin tärkeämpiä, koska ne ovat sen edellytyksiä.

Talous antaa puitteet luovan tekijän taiteelliselle työlle, sikäli on perusteltua puhua tavoitteista raha edellä. Kun olemme vuosikymmenen ja pitempäänkin puhuneet tätä raamien kieltä, sitä kieltä myös, jota uskomme valtiovallan ymmärtävän, olemmeko sivuuttaneet jotenkin sitä mikä kuitenkin on olennaisinta, sitä mikä on siellä raamien sisällä, ja sen kuka sen – elokuvan – todella tekee?

Olisiko meidän rohkeammin asetettava luovan työn edellytykset ja oikeudet tavoitteiden eturiviin, muistutukseksi myös itsellemme? Ja pitäisikö meidän myös rohkeammin tunnustaa, että meidän on aika uudistua, katsoa avoimemmin ympärillemme, ottaa opiksi, tunnistaa heikkoutemme ja vahvuutemme? Onko se meidän poliittisesta uskottavuudestamme pois, jos myönnämme itsellemme ja muille, että kehittymisen varaa on?

Työllistäminen, yritysten synty ja vientitulot ovat tärkeitä, mutta suomalaisen elokuvan olemassaolon oikeus ja sen lunastus on elokuvallisten tarinoiden

kertomisessa Suomen kansalle. Suomen kansa ei ole yksi – tämä ei ole poliittinen vaan demografinen lausuma – eikä se ole sama tänään kuin se oli viisi vuotta sitten, tai kymmenen vuotta sitten. Tarvitaan monia tarinoita, monilla tavoilla kerrottuna, huomenna toisia tarinoita kuin tänään. Tässä on riittävä peruste kunnolliselle rahoitukselle.

Kun tarinat ovat riittävän omaperäisiä, riittävällä elokuvallisella varmuudella kerrottuja, ne kiinnostavat myös niitä muita kansoja.

Kansainvälistyminen edellyttää että on tarjota jostain mitä muilla ei ole (mutta on vähintään yhtä hyvää). Lajityyppimarkkinoilla ei riitä että osaa kaavat, pitää osata myös tehdä omia sääntöjään. Elokuvan kuvaaminen valtakielellä ei avaa vielä mitään ovia, niiden toisella puolella on jo satoja rikkaampia yrittäjiä asemassa. Elokuvan kieli on se maailmankieli, jonka suvereeni hallinta voi vakuuttaa maailman katsojia, kun käsiala on oma.

Millaiset rakenteet edistävät omaperäisyyttä ja rohkeutta? Nuo ominaisuudet eivät muuten tarkoita samaa kuin että tehdään elokuvia vain pienille yleisöille – varovaisuutta, puhki kuluneita konventioita ja sanomisen epätarkkuutta löytyy, herra paratkoon, riittämiin myös niin sanotun valtavirran ulkopuoleltakin. Mutta maailma jossa määrällisesti kovaan tulosvaatimukseen joudutaan jatkuvasti pyrkimään alimitoitetuilla resursseilla, on omiaan rajoittamaan riskinottoa. Ja juuri riskinottoa, ja sen toleranssia, tarvitaan, taiteellisia, sisällöllisiä, ilmaisullisia riskejä. Isompaa ajatusta. Taiteen maailmassa suoritusta ei mitata kuin urheilussa: yliastuttu on parempi kuin arkana vajaaksi jätetty hyppy.

Tässä välissä joudun myöntämään, että kaikki tämä ylevyys häkellyttää itseänikin, koska kirjoitan tätä tilanteessa jossa oma yhtiöni, YLE, miettii ratkaisuja, joilla saattaa olla kohtalokkaat seuraukset suomalaisen elokuvan kannalta. Sallittakoon tyyliilajin muutos ja lyhyt syrjähyppy, joka vie kyllä takaisin asiaan.

Kun valtioneuvoston ehdotus YLEn rahoituksen tulevaisuudesta merkitsee toteutuessaan huomattavia leikkauksia yhtiön budjetissa ja palveluissa, joudutaan myös elokuvayhteistyön asemaa YLEssä miettimään uudelleen. Itse tietenkin toivon, että asiassa löytyy sekä elokuva-alan että YLEn kannalta järkevä ratkaisu, mutta valtiovallan lyhytnäköisyydestä tämä tilanne

joka tapauksessa kertoo: samalla kun elokuvasäätiön rahoitusta kasvatetaan niin elokuvan rahoituspohjaa heikennetään toista olennaista rahoittajaa näivettämällä.

Julkisen palvelun tv-yhtiöiden kuristaminen on yleiseurooppalainen kehityssuunta, joka vaikuttaa suoraan elokuvan rahoitustilanteeseen mutta on myös merkki laajemmasta muutoksesta elokuvan markkinoissa, tulonmuodostuksessa ja sitä kautta elineidoissa. Kyse on digitaalitekniikan mahdollistamasta muutoksesta jossa elokuvan katsominen muuttuu yhä enemmän tilauspohjaiseksi.

Vaikka muutokset ovat olleet hitaampia kuin ennustettu, digitaaliset levitysmuodot – digitaalinen teatteri, digi-tv:n mukanaan tuomat maksukanavat, verkon IPTV/VoD-palvelut – tulevat muuttamaan, paitsi tapoja joilla elokuvia katsotaan, myös markkinoiden tasapainoa ja logiikkaa. Eivät välttämättä kasvattamaan markkinoita: ei ole itsestään selvää, että elokuvaa katsotaan enemmän vaikka se on tarjolla useammasta tuutista. Ja kun perinteisten levityskanavien arvo laskee, markkinoiden uusjako vaikuttaa myös elokuvan rahoitusrakenteisiin.

Maksu-tv:n osuus elokuva-alan tulonmuodostuksesta on murto-osa maksu-tv:n markkinaosuudesta, sielläkin missä markkinaosuus on huomattavasti suurempi kuin meillä. Kun tulovirta muodostuu yhä pie-

nemmistä puroista, vahvat ovat entistä vahvemmillä: näillä markkinoilla pelataan volyyymilla.

Tilauspohjaisen levityksen ansaintalogiikka on reaaliaikaista; se tarkoittaa myös että ennakkomaksut, jotka ovat eurooppalaisen elokuvan rahoituksen olennainen perusta, ovat tälle logiikalle vieraita. Kun markkinoiden painopiste kääntyy kohti tilauspohjaista levitystä, rahoituksen painopiste kääntyy ennakkomaksuista tuottojen jakoon – silloin kun tuottoja on.

Tämä tarkoittaa, että menestyvät tuottajat ovat markkinoiden uusjaon voittajia, mutta kaikille pätee sama: tuottajan on kannettava entistä suurempi taloudellinen riski. Näihin haasteisiin elokuva-alan strategian pitää pystyä vastaamaan: miten taata pienen maan pienten toimijoiden asema, kun markkinoilla on yhä useampia asemia tarjolla, ja suurten toimijoiden valta juuri siksi entistä vahvempi; ja millaisilla rahoitusratkaisuilla taataan, että meillä on yhä varaa ottaa niitä sisällöllisiä, ilmaisullisia, taiteellisia riskejä, joita elokuvan elämä edellyttää.

ERKKI ASTALA
Päällikkö,

YLE Yhteistuotannot

Notkeutta ja nopeutta – elokuva-alan muutosvauhti asettaa haasteita

SUOMALAISEN ELOKUVAN TAVOITEOHJELMAN 2006–2010 päätavoite – elokuva-alan rahoituksen nostaminen pohjoismaiselle tasolle – ei ole toteutunut. Tästä huolimatta: kuka rohkenee väittää uskoneensa vakaasti tavoiteohjelman julkaisutilaisuudessa, että elokuvan rahoitus tulee kasvamaan niin paljon kuin se on tehnyt?

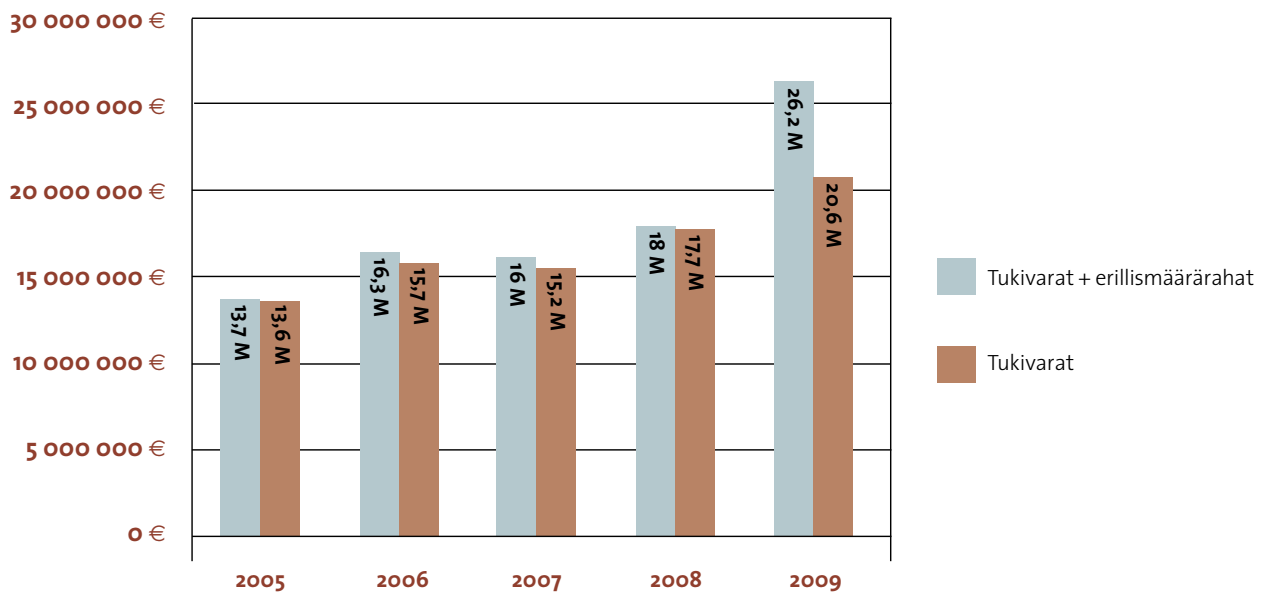
Vuosina 2006–2009 elokuvasäätiön tuotantoon ja jakeluun suunnatut varat ovat kasvaneet 35 %. Jos opetusministeriön myöntämät erillismäärärahat lasketaan mukaan, sisältäen muun muassa elokuvateattereiden digitointiin suunnatut varat, on nousua peräti 60 %! Vaikka olemmekin yhä nolosti jäljessä muista Pohjoismaista, eteneminen on ollut hämmästyttävän reipasta. Tästä on kiittäminen perusteellisesti muotoil-

tua tavoiteohjelmaa ja sen tavoitteiden toteuttamisen eteen elokuvasäätiössä tarmokkaasti tehtyä työtä.

Elokuvatuotannon osalta määrärahojen kasvu on tuottanut mielenkiintoisen tilanteen. Tukivarojen lisääntyminen ei välttämättä ole auttanut yksittäisiä tuotantoja esimerkiksi kuvauspäivien lisäämisessä kun tv-yhtiöt ovat tiukentaneet ostojaan ja elokuvien levittäjät ovat entistä varovaisempia ennakkomaksujen kanssa. Ja muun kivan lisäksi myös EU:n komissio rajoitti tuotantojen julkisen tuen osuuden 50 prosenttiin ja riskirahaa sijoittavia rahoittajia ihan simona houkuttelevien ”ei-yleisöelokuvien” osalta 70 prosenttiin.

Tavoiteohjelmassa todettiin, että ”elokuvan tukeminen onkin olennaisesti myös alan yrittäjyyden edel-

Suomen elokuvasäätien tukimäärärahat 2005–2009

lytysten turvaamista”. Jos tuottajia on uskomisen, tämä tavoite on jäänyt saavuttamatta ja epävarmuus lisääntynyt vuodelta. Turvallisuudentunnetta edistäisi tavoiteohjelman visio-osuudessa esitetty tuotannon automaatiotukimalli. Ilmeisesti EU:n komission suomalaisen elokuvatuen notifikaatio kuitenkin torppasi tehokkaasti automaattituen kehittämisen eteenpäin.

Elokuvan tuotantorakenteet ja sen levityskanavat muuttuvat nopeasti. Hyvä esimerkki löytyy tavoiteohjelmasta: tuskin kukaan arvasi tavoiteohjelmaa kirjoitettaessa, miten vaikeaa on toimivien ja liiketoiminnaltaan kannattavien verkkopalvelujen luominen. Piratismi-sanan mainitseminen vain kerran koko ohjelmassa on tämän hetken näkökulmasta hämmästyttävää – varsinkin kun piratismiin pelko on suurimpia esteitä asiallisten asiakasystävällisten verkkopalvelujen synnyttämiselle.

Toinen esimerkki muutosvauhdista on, että tavoiteohjelmassa ei käytännössä mainita 3D:tä ollenkaan. Muutamassa vuodessa 3D:stä tuli elokuvateattereiden digitointia voimakkaimmin eteenpäin vievä voima niin Suomessa kuin maailmallakin. Muut arviot digitoinnin etenemisestä ja sen merkityksestä elokuvateattereille pitävät kutinsa edelleen.

Perinteinen elokuvan jakelun malli staattisine jakeluikkunoineen on romuttumassa, halusimmepa sitä tai emme. Paine tulee pitkälti ulkomailta ja yllättäen myös kotimaisilta televisiokanavilta, jotka haluavat ostonsa kanavilleen yhä nopeammin elokuvateatte-

riensi-illasta. Niin tuottajat, levittäjät kuin elokuvateatteritkin ovat hämmentyneitä hämärän tulevaisuuden edessä, kun ennen varmana pidetyt – niin varmoina ja kun ne tällä alalla ikinä ovat olleetkaan – tulomallit ovat muuttuvat ennakoimattomiksi.

Kotimainen elokuva tekee merkittävän osan tuloistaan DVD-levityksessä. Äkkinäinen ajattelisi, että teatterilevitys on menettänyt elokuvan talouden kannalta merkityksensä. Hieman tähän suuntaan ajatellaan myös voimassa olevassa tavoiteohjelmassa, jossa ennustetaan DVD- ja Internet-jakelusta tulevan rinnakkainen jakelukanava elokuvateatteri- ja televisiolevitykselle.

Tosiasia kuitenkin on, että ilman elokuvateatterilevitystä elokuvan DVD-myynti tai verkkojakelun liiketoimintamahdollisuudet ovat merkittävästi kehnompia kuin teatterilevityksestä tutun elokuvan. DVD-myyntimenestykset tulevat käytännössä yleisölle jo ennestään tutuista elokuvista. Elokuvateatterilevityksestä on osin tullut elokuvan muiden jakelukanavien markkinointi-ikkuna. Ainakin teatterilaiset toivoisivat tälle ikkunalle asianmukaista kunnioitusta myös tulevaisuudessa.

Elokuvateattereiden digitointi on päässyt hyvään vauhtiin. Tästä on kiittäminen opetusministeriön lisärahoituspäätöksiä sekä säätien aktiivisuutta. Muissa Pohjoismaissa, Norjaa lukuun ottamatta, julkisen vallan varautuminen teattereiden digitointiin on ollut aivan avutonta. Tavoiteohjelman peruseräite, että elokuvateattereihin satsaaminen ja digitoinnin edis-

täminen luo edellytyksiä elävän alueellisen elokuvateatteriverkoston säilyttämiselle, on edelleen ja myös jatkossa ajankohtainen.

Piakkoin työn alle tuleva Suomalaisen elokuvan tavoiteohjelma 2011–2015 on melkoisten haasteiden edessä. Elokuva-ala on jo nyt niin suurten muutosten pyörteessä, että kukaan ei varmasti tiedä, mihin kaikkeen on valmistauduttava. Muutokset eivät ole suomalaisten käsissä, joten pään tunkeminen tuohikonttiin

Yhä ylös yrittää...

Jorinani aluksi anekdootti urheilumaailmasta; lokakuussa ruotsalainen (niinpä tietysti!) mentaalivalmentaja KJELL ENHAGER kävi luennoimassa suomalaisille golfopettajille urheilijoiden henkisestä valmennuksesta. Hän kysyi golfammattilaisilta keiden mielestä par eli ihannetulos 72 lyöntiä kentän läpäisemiseksi on hyvä tavoitetulos. Kaikki valmentajat nostivat kätensä ylös hyväksymisen merkiksi. Enhager tyrmäsi lyöntitavoitteen ja kysyi miksi pitäisi tyytyä normaaliin hyvään tulokseen. Miksei voisi ajatella että 54 on tavoitetulos (huippuammattilaiset voivat parhaimmillaan selvittää kierroksen reilulla 60 lyönnillä)? Miksi tähdätä hyvään, miksei parhaaseen, jos haluaa maailman huipulle? Hmm. Mitä tekemistä tällä on Suomen Elokuvasäätiön tavoiteohjelman kanssa? En tiedä. Ehkei mitään.

Muistan lukeneeni SES Tavoiteohjelman 2006–2010 aikoinaan sen ilmestyttyä. Siihen ei tekijällä ole ollut syytä palata, on vain tehnyt leffahommia. Tarkastelen nyt vuosien päästä aihetta tuotannon ja katsojavoitteiden kannalta. Näin jälkikäteen herää aluksi pari kysymystä: kenelle tavoiteohjelma on tehty – ja kuka sen on tehnyt?

Totta kai ymmärrän, että elokuvan-alan keskeinen rahoittaja tarvitsee pitkän tähtäimen tuloksenasetteluun suuntaviivat. Konkreettiset ja avoimet. Varsinkin kun väki Säätiössä vaihtuu määräajoin keskeisten päättäjiensä osalta, niin kuin kulttuurihallinnossa tervettä on. Ovatko tavoiteohjelman aikana vetovastuun Säätiön päätöksistä ottaneet päättäjät lukeneet tavoiteohjelmaa ohjenuoranaan? Näin varmasti, varsinkin kun meille tekijöille tavoiteohjelma ei tunnu omalta osviitalta. Mutta koska ala on pieni ja kyse on mitä suurimmassa määrin person-to-person bisneksestä, olisi ollut mielenkiintoista todeta kuka ja ketkä ohjelman ovat aikanaan

ei auta. Tavoitteena täytyy olla sellainen ohjelma, joka mahdollistaa nopean reagoinnin elokuva-alan muutoksiin. Elokuvasäätiön tukea ja notkeasti aikaansa seuraavia tukimalleja tullaan suomalaisella elokuvalla tarvitsemaan enemmän kuin koskaan.

TERO KOISTINEN
Suomen filmikamari ry:n
toimitusjohtaja

laatineet. Elokuvasäätiön seinät ja tuolit eivät ole tekstiä kirjoittaneet eivätkä sisältöä määritelleet.

Avoimuuden puolesta liputan: näkemykset ovat elintärkeitä, vaikkakin kulttuuripolitiikassa usein kivialiaita. Kehnon kehityksen esimerkkinä voi mainita tämänvuotisen Elokuvataidetoimikunnan Laatu- ja tuotantopäätökset, jotka omalta osaltaan kommentoivat sekä meidän tekijöiden askareita että laajemmalti katsottuna myös kotimaisen elokuvan tukijoiden tuotantopäätöksiä. Ei perusteluita, ei jakotilaisuutta, ei julkiisuutta. Kiitti tuesta, mutta kyllä pari riviä perusteita olisi paikallaan omalta osaltaan kommentoimaan alan vuotuista satoa. Miten se laatu tänä vuonna siellä siten määritelläänkään, laatu kun näyttää olevan niin tulkinnanvarainen käsite.

On erinomaisen myönteistä, että Elokuvasäätiössä on nähdäkseen jatkuva pyrkimys arvioida tavoiteohjelman toteutumista. Erityisen paikallaan se on nyt, kun viestimet toittavat epäonnistuneesta elokuvavuodesta ja yleisökadosta. Faktahan on, että suomalaisen elokuvan katsojaosuus ei tänä vuonna vastaa viimevuotista, eikä se vastaa tavoiteohjelmassa määriteltyä 17–22 %:n kotimaista katsojaosuutta (eikä 35 % katsojaosuutta, kuulen Enhagerin kuiskivan).

Toisaalta katsojaosuuksissa ei voida aina tuijottaa yhtä vuotta. Emme toimi kvartaalilaskennassa elokuvan pitkän työprosessin maailmassa. Yhden vuoden notkahdus ei kumoa hyviä tavoitteita, mutta on selvää, että kaksi perättäistä katovuotta voisi niin tehdä. Ja silloin seurausten ketju olisi pitkä ja kohtalokas koko elokuva-alan elinkeinoketjulle, saavutetusta perusmyönteisestä yleisöasenteesta puhumattakaan.

Median uutisoinnin ei pidä antaa hätkäyttää, vaikka herättelijänä se voi toimia. Oma hupinsa on seurata vaikkapa Helsingin Sanomien juttuja: kun suomalai-

sella elokuvalla meni erinomaisesti parin vuoden ajan, Hesari keksi esittää alan kriisiä, koska tehdään vain yleisöelokuvia. Nyt kun kotimaiset elokuvat eivät ole laajasti yleisöä kiinnostaneet, Hesari yrittää löytää uutisuuksia, kuinka paha onkaan, kun ei tehdä yleisöelokuvia. Niinpä niin. Kun ajatellaan elokuva-alan osaamista, pitkäjänteisyyttä, koulutusta, kokemusta ja jatkuvia ponnistuksia, on hyvä muistaa että tämän päivän Hesari on huomenna Hakaniemen torilla kalankääreenä. Eikä Nyt-liitteestä ole siihenkään.

Itse muistan – kauhulla – vielä ajan jolloin vuoden katsotuin kotimainen elokuva saattoi saada noin 80 000 katsojaa. Toisaalta muistan ajan jolloin tuotantotukivarjoista alettiin ohjata 70 % elokuvaan, jotka tavoittelevat 100 000 katsojaa (200 000, Enhageria lainatakseni). Tämä kehitysaskel palautti selkänsä kääntäneiden katsojien kiinnostuksen kotimaisiin elokuviin ja toi yleisön takaisin elokuvateattereihin.

Nyt voimassa olevan tavoiteohjelman aikana suurimpia uudistuksia meidän tekijöiden kannalta oli siirtyminen kahteen tasaveroiseen tuotantoneuvojaan, joiden postia ei ole määritellyt ns. laajan yleisön tai ns. suppean yleisön tavoittelemiseen. Uudistuksessa oli tervetullutta ilmaa kahden oven ja keskustelukomppanin valinnan mahdollisuus, mutta olisiko/pitäisikö tavoitteeksi määritellä, että kummaltakin luukulta tulee 70 % laajaa yleisöä tavoittelevia elokuvia? En tiedä. Ehkä kuitenkin, jos ja kun halutaan taata kotimaisten katsojaosuus.

Etiäinen 90-luvun alusta kun olin EAVE-tuottajakoulutusohjelmassa, jossa British Screenin silloinen tuotantoneuvoja SIMON PERRY kertoi työstään. Hänellä oli virassaan selkeästi määritelty tulosvastuu: myönnettyjen tukien piti generoida tietty määrä liikevaihtoa. Eli käytännössä: saada tietty määrä brittiläisiä katsojia brittiläisiin elokuvateattereihin katsomaan brittiläistä elokuvaa. Moinen kuulosti suomalaisesta nuoresta tuottajasta silloin oudolta. Ei kuulosta enää. Eikä käy kateeksi tukipäätösten tekijöiden vaativa työ.

Kuluvan tavoiteohjelman aikana Säätiön määrärahojen nosto on ollut hieno saavutus. Tavoitetta pohjoismaisesta tasosta (turpa kiinni, Enhager!) ei ole toki saavutettu, mutta suunta on hyvä, sillä jatkettakoon. Tukeen pyrkimys toki tarvitsee katsojien luottamuksen ja palkitsemisen.

Toinen tekijää ilahduttava kehitysaskel, tavoiteohjelmassa alun perin määritelty, on kulttuurivientituen mahdollisuus jo siinä vaiheessa kun elokuvaa rahoite-

taan. Kehitteillä olevista hankkeista ja niiden kokoluokasta on varmasti havaittavissa mihin projektiin kannattaa satsata. Kokemuksesta voin sanoa, että kansainvälisen rahoituksen hankkiminen on kallista ja aikaa vievää lystiä, mutta isossa kuvassa erittäin kannattavaa kyseisen tuotannon, koko alan ja onnistuessaan jopa kansatalouden kannalta. Hyvin sijoitettu euro.

Aika ajoin vilautettu idea jonkinasteisesta automaattituesta – joko muualta hankittuun rahoitusosuuteen perustavana tai edellisen elokuvan menestyksestä poikivana – on pysynyt patakakkosena, joka toistuvasti putoaa pakasta. Mutta voisiko se ollakin ässä hihassa seuraavan tavoiteohjelman kaudella? En tiedä. Maininta arasta aiheesta kuitenkin löytyy kohta päättyvässä tavoiteohjelmassa.

Itse olisin taipuvainen suosittelemaan – edes koekieluna – tukimuotoa, jossa katsojalukumenesestykseen kykynsä todistanut tuotantoyhtiö voisi saada slateomaisen tuen uusien projektien kehittelyä varten. Tuon, jossa ei vielä korvamerkitä summia tietyille projekteille, vaan se olisi tuki, joka mahdollistaa tuottajien aktiivisemmän, vapaamman ja pitkäjänteisemmän uusien projektien kehittelyn. Tulostavasti tietenkin. Lisää katsojia kotimaisille elokuville, lisää jaettavaa vastuuta, lisää jaettavaa tavoitteellisuutta.

Ja jos yhden asian saan toivoa aikanaan tulevaan uuteen Säätiön tavoiteohjelmaan: voitaisiinko pyrkiä välttämään sanojen ”moni-ilmeinen” ja monimuotoinen” käyttöä. Ainakaan niin, ettei konkretisoida mitä niillä itse asiassa tarkoitetaan. Elokuva on taidemuoto, jossa yksittäiset teokset muodostavat joka tapauksessa moni-ilmeisen ja monimuotoisen kokonaisuuden. Väljä tulkinta näille sanoille voi olla joko kaikenlaisia elokuvia kaikille tai sitten ihan mitä tahansa kelle tahansa. Kuka sellaista menee katsomaan?

Rivien välistä osaan tietenkin lukea sanoilla tarkoitettavan sitä, että elokuväsäätiön tuella tehdään sekä ”viihde-elokuvia” että ”taide-elokuvia”. Mitä pirua ne sitten lienevätkään? Tätä väärää asetelmaa vastaan olen tekijänä pyrkinyt taistelemaan koko urani ajan. Siihen tarvitsen nyt kyllä myös Elokuvasäätiön tukea. Ja tarkoitan henkistä tukea. On ääneen sanottava, väsymykseen asti toistettava, että elokuvan yleisöystävällisyys ei ole pois elokuvan laadusta. Voi olla kiinnostavia ja viihdyttäviä ”taide-elokuvia”, voi olla kiinnostavia ja laadukkaita ”viihde-elokuvia”. Olisiko v. 2011–2016 vain hyviä kotimaisia elokuvia ja ei-niin-hyviä kotimaisia elokuva. Toiset sitten saavat enem-

män katsojia kuin toiset, mitä sitä kiertelemään.

Viime vuonna tehdyn ”Kotimaisen elokuvan yleisöt” – tutkimuksen mukaan 80 % suomalaisista on kiinnostunut kotimaisesta elokuvasta ja 70 % pitää sitä mielenkiintoisena ja laadukkaana. 2000-luvulla kotimaisten elokuvien katsojaosuus on ollut keskimäärin 18,2 %, parhaimmillaankin 25 %. Hetkinen. Nyt tässä on sellainen yhtälö joka ei loksahda heti paikoilleen. Ja meneillään olevassa tavoiteohjelmassakin siis mainitaan luvut 17–22 %, eli ”vakiintunut” katsojaosuus. Näyttää siltä, että jokin ei täsmää. Kas tässäpä Elokuvasäätiön tulevan tavoiteohjelman laatijoille ja kaikille meille tekijöille sekä myös kotimaisen elokuvan levittäjille ja esittäjille matemaattinen pähkinä purtavaksi. Samassa veneessä kun ollaan.

Tavoite-sanasta tuli vielä mieleen tarina jonka kuulin äskettäin tsekkiläiseltä tutuiltani. Kun **KOLJA**-elokuvan tekijät 90-luvun puolivälissä määrittelivät tavoitteen itselleen, he pyrkivät tekemään hyvän elokuvan, joka tavoittaisi yleisönsä, saisi laajan levityksen ja voitaisi ulkomaisen elokuvan Oscarin. Niinhän siinä sitten myös kävi. Ärsyttävä tarina. 54 lyöntiä.

Ei enää sanaakaan Enhagerista, kiitos. Helpompi on tavoitteista puhua ja pakinoida kuin niitä toteuttaa. Suomalainenhan tekee parhaansa ja katsoo mihin se riittää, prkle. Mutta toisaalta tulee mieleen, että löytyyhän meiltä Suomestakin mentaalivalmennusta – ja samalla tulee varmistettua, että eipähän enää pyydellä jorinoitani SES-infoon: kun Elokuvasäätiön uusi tavoiteohjelma aikanaan julkaistaan, olisiko syytä jälkisijoittaa JARI SARASVUON (niinpä tietysti!) VIRPI KUITUSELLE teettämät ylenkatsotut kannustuskylyt Säätiön käytäville ärsyttämään sekä paineenalaisia tukipäättäjiä että meitä talossa ahdistuneina harhailevia tekijöitä? Fear less, Love more, Fight Harder.

HANNU TUOMAINEN

— Elokuvaa-alan moniottelija

Suomen elokuvasäätiön tukitoiminta vuosina 2005 ja 2009

	2005	2009*	Muutos
KÄSIKIRJOITUSTUKI	331 800 €	548 049 €	65 %
KEHITTÄMISTUKI	1 243 500 €	1 488 000 €	20 %
TUOTANNON ENNAKKOTUKI	7 191 000 €	10 674 000 €	48 %
MARKKINOINTI- JA LEVITYSTUKI	820 300 €	1 145 000 €	40 %
JÄLKITUKI	1 791 451 €	2 500 000 €	40 %
TUOTANNON TUKI YHTEENSÄ	11 378 051 €	16 355 049 €	44 %
KULTTUURIVIENNIIN TUKI	338 275 €	480 969 €	42 %
KUNNOSTUS- JA LAITEHANKINTATUKI	313 450 €	700 000 €	123 %
ESITYSKORVAUSTUKI/ TOIMINTATUKI	224 400 €	300 000 €	34 %
LISÄKOPIOTUKI	132 450 €	200 000 €	51 %
MAAHANTUONTITUKI	165 000 €	140 000 €	-15 %
VIDEON JA DVD:N LEVITYSTUKI	175 400 €	150 000 €	-14 %
DIGITAALISTEN ELOKUVAKOPIOIDEN TUKI		100 000 €	
DIGITAALISEN JAKELUN TUKI		17 159 €	
ESITYS- JA LEVITYSTUKI YHTEENSÄ	1 010 700 €	1 607 159 €	59 %
MUUN ELOKUVAKULTTUURIN TUKI	400 000 €	500 000 €	25 %
YHTEENSÄ	13 127 026 €	18 943 177 €	44 %

*budjetti

Elokvajakelun think tank prosessin kokemuksia ja johtopäätöksiä

Think tank prosessin yleisenä tavoitteena on kehittää ajattelu- ja toimintatapoja omalla toimialalla laajassa vuorovaikutuksessa asianomaisten kesken. Liike ja päämäärä ovat yhtä tärkeitä, eikä toista voi olla ilman toista.

Vuoden 2009 aika toteutetussa SES:n elokuvajakelun Think tankissa uusia näkökulmia ja erityisesti toimintaympäristössä meneillään olevia tai tulossa olevia muutoksia on pyritty hahmottamaan myös alan ulkopuolisten asiantuntijoiden voimin.

Lähtökohtana on ollut: ei tehdä automaattisesti ja välttämättä aina niin kuin on ennenkin tehty vaan harkitaan, onko aika tuonut uusia mahdollisuuksia tehdä asiat tehokkaammin ja paremmin – ja voitaisiinko turhaksi käyneistä aktiviteeteista peräti luopua?

Muutoksen vauhti elokuvan toimintaympäristössä on sekä nopea että moninainen, osin muutostrendit

ovat jopa vastakkaisia. Internetistä on tullut nopea ja halpa markkinoinnin ja elokuvatieiden hankkimisen ja välittämisen väline; toisaalta laitton nettijakelu on maailmanlaajuinen ongelma. Toinen esimerkki: väestön ikäjakautuman muutokset ja ikääntyneiden osuuden suhteellisen osuuden kasvu on valtava mahdollisuus elokuvakäyntien lisäämiseksi, mutta katsovatko seniorit teineille tai nuorille aikuisille tehtyjä elokuvia?

Kolmas esimerkki: Suomen elokuvateatterikanta alkoi muuttua multiplex -vetoiseksi 90 -luvun lopulla ilman julkisin varoin toteutettua ja valtakunnallisesti ylhäältä johdettua suunnitelmaa. Joskus kehitys etenee näinkin. Mainittakoon nyt selvyuden vuoksi, että elokuvasäätö ei ole tukenut yhdenkään multiplexin rakentamista. Tuki on mennyt aina yksittäisille teattereille tai pienemmille teatterikomplekseille.

Harri Ahokas ja yksi Suomen ensimmäisistä digiprojektoreista säätämässä auditoriossa

Elokuvan jakelua on think tankissa pyritty katso- maan KOKONAISUUTENA tuotannosta elokuvan elin- kaaren loppuun saakka. Mukana keskusteluissa ovat olleet perinteisen tuottaja-levittäjä-teatteri ketjun li- säksi elokuvafestivaalit, DVD- ja video-on-demand (VoD)levittäjät, tv-kanavat, elokuva-arkisto sekä elo- kuva-alan järjestöjen edustajat.

Lähtökohtana on ollut törmäyttää alan kaikkia toimijoita ja saada aikaan todellista dialogia ilman lukkoon lyötyjä, vain omaa etua koskevia ennak- koasenteita. Uskomme, että kaikilla osapuolilla on jotain annettavaa, ei vain otettavaa. Koko alan ke- hittäminen on tämän näkemyksen mukaan pitkäl- lä tähtäimellä kaikkien etu. Jos jokainen voi hyvin, kaikki voivat hyvin.

Käytännöstä

Elokuvajakelun Think tank on koostunut kolmesta koko alalle suunnatusta seminaarityyppisestä tilaisuus- desta. Tammikuussa käsiteltiin toimintaympäristöä otsikolla **ELOKUVAN MUUTTUVA TOIMINTAYMPÄRISTÖ**. TNS Gallup/ Risc Monitor -tutkimusohjelman myötä py- rittiin hahmottamaan tämän päivän katsojan vapaa- ajan käyttöön liittyviä tottumuksia, valintoja ja mah- dollisia kehityssuuntia. Perinteisen elokuvateatterija- kelun ulkopuolista maailmaa ja erityisesti sosiaalisen median ja digitaalinen ekosysteemin toimintatapoja tarkasteltiin puolestaan mm. Dicole OY:n TEEMU ARINAN puheenvuorossa.

Teoriasta käytäntöön?

Jossain määrin tulevaisuuden käsittelyn varaan jäivät mm. sellaiset teemat, millä tavalla elokuvajakelu voisi omaksu tai sopeutua digitaalisen ekosysteemin ja so- siaalisen median käytäntöihin. Olisiko mahdollista hyödyntää erityisesti nuoremman sukupolven downlo- ad to share -asennetta laillisissa ja maksullisissa VoD -palveluissa? Toisin sanoen, yhdellä latausmaksulla saisi mahdollisuuden välittää elokuvan katselumah- dollisuuden kaverilleen?

Yhtä lailla kehittelemisen arvoisia myös meillä ovat cinema-on-demand -tyyppiset ratkaisut, jois- sa verkkoyhteisö sopii esitettävästä elokuvasta ja sen esittämisajasta ja digitaalinen elokuvateatteri kaivaa elokuvan esille joko serverinsä laajasta elokuvavali- koimasta tai hankkii sen joko itse tai levittäjän kaut- ta maailmalta esitettäväksi sovittua maksua vastaan. Näistä tai MET:n oopperaesitysten kaltaisista live-

lähetyksistä tuskin tulee elokuvateattereiden vallit- sevaa käytäntöä mutta mahdollisuuksina ne on syytä pitää mielessä.

Think tankin toisen istunnon teema **ELOKUVAN ELINKAARI, JAKELUIKKUNAT JA LEVITYSKANAVAT NYT JA TULEVAI- SUUDESSA** johdatti käsittelemään tuotannon ja levityk- sen dialektiikkaa ja vuorovaikutusta sekä VoD -jake- lumallin näkymiä sekä elokuvafestivaalien merkitystä osana elokuvalevitystä. Kokonaisvaltaisen hahmotuk- sen ohella alateemat nousivat vahvasti esille. Tänä vuonna erityistä huolta on aiheuttanut DVD-myyntin maailmanlaajuinen notkahdus. Pahimpien skenaari- oiden mukaan DVD tulee menettämään no- peasti asemansa ja sen vaikutukset tulevien elokuvien tuotantojen rahoitukseen olisivat huomattavia. VoD:n yleistymisen puolestaan uskotaan ainakin osin kom- pensoivan menetettyjä DVD -tuottoja.

Kolmas ja tämän vuoden viimeinen istunto tee- malla **TAKAISIN TULEVAISUUTEEN** käsittelee edelleen sekä yleisiä että elokuva-alan sisäisiä muutostrendejä. Pää- limmäisiksi teemoiksi nousivat EU:n Mediaohjelman ja muiden tukijärjestelmien hyödyntäminen sekä digi- toinnin tarjoamat uudet mahdollisuudet levitykselle ja teatterin ohjelmiston monipuolistamiselle.

Elokuvalevityksen puolellahan tilanne on ollut useana vuonna se, että Mediaohjelman kautta Suo- messa toimivat levitysyhtiöt saavat enemmän tukea kuin elokuväsäätiöstä. Kun SES:n tuki on vuosit- tain ollut 300 000–400 000 euroa, esimerkiksi vii- me vuonna Mediasta elokuvalevitystä Suomessa on tuettu 513 000 eurolla. Huippuvuonna 2005 Median levityksen tuki oli lähes 700 000 euroa SES:n tuen ollessa 365 000 euroa eli lähes puolet pienempi.

Eniten Media levitystuesta ovat hyötynneet ne suomalaisyhtiöt, jotka ovat tehokkaasti verkottuneet muiden eurooppalaisten toimijoiden kanssa. Tätä suuntaa on myös jatkossa syytä noudattaa. Hyviä mahdollisuuksia siihen tarjoavat mm. Median eri koulutusohjelmat, joissa tiedollisen annin ja sen päivittämisen ohella on mahdollisuus luoda uusia hyödyllisiä kontakteja.

SES asetti kolme vuotta sitten tavoitteeksi hankkia Media Sallesin digitaalisen elokuvajakelun ja esittämisen DigiTraining Plus -koulutusohjelman Suomeen. Vuoden 2010 helmikuussa tavoite toteutuu-kin ja elokuvasäätien auditorio toimii kansainvälisen kurssin päämajana 17.–21. helmikuuta. Kurssille ilmoittautuminen on käynnissä osoitteessa <http://www.mediasalles.it/training/training.htm>.

Dokumentit hyötävät digitaalisesta jakelusta

Digitaalinen levittäminen ja esittäminen mahdollistavat erityisesti kotimaisen dokumenttielokuvan levityksen tehostamisen. Levityskulujen laskiessa (erityisesti esityskopioissa) kustannukset on mahdollista kattaa pienemmilläkin katsojaluvuilla. Ensi vuonna ohjelmistoon on tulossa monta jo alun perin valkokankaalle suunnattua laadukasta dokumenttielokuvaa. On vain oikeus ja kohtuus, että kaikki ne elokuvateatterit, jotka ovat salinsa digitoineet elokuvasäätien mittavalla tuella, myös esittävät näitä elokuvia. Digitaalisten salien määrä on ensi vuoden loppuun mennessä jo 65–70 eli runsaat 20 % maan kaikista teatterisaleista. Myös dokumenttien esityskäytännöissä tarvitaan sekä levittäjien että esittäjien luovuutta: syntyisikö ehkä documentary-on-demand -tyyppisiä malleja yhteistyössä muiden asiasta kiinnostuneiden tahojen kanssa? TV2:n Dokumenttiprojekti on jo osoittanut luovuuttaan ja joustavuuttaan Dokumenttiprojekti Goes Cinema -hankkeellaan, joka tangeeraa mainiosti esille nousseisiin mahdollisuuksiin.

Think Tank prosessin suunnittelusta ja toteutuksesta

Jos vakiintunut käytäntö on teesi, think tank prosessi on ehkä antiteesi, joka vaatii jatkokseen ehdottomasti synteessin.

SES:n ensimmäinen think tank -prosessi toteutettiin tuotantotukiohjeiden osittaisuudistuksessa viime vuonna. Elokuvajakelun jälkeen on suunnitel-

tu vielä erityisesti dokumenttielokuvaan keskittyvää osiota.

Pääosin think tank seminaarien tai istuntojen osallistumisaktiivisuus on ollut hyvää ja alan keskeiset toimijat ja päättäjät ovat osallistuneet aktiivisesti ja ennakkoluulottomasti keskusteluihin. Luonnollisesti alan toimijoita on pyydetty myös alustajiksi. Erityisesti elokuvalevityksen puolella tämä on osoittautunut hyödylliseksi käytännöksi: valtaosa levitysyhtiöistä on kansainvälisten yhtiöiden tytäryhtiöitä ja viimeistään niiden pääkonttoreissa tulevaisuutta on hahmotettu monesta eri näkökulmasta.

Elokuvajakelun think tank istunnoista on lähetetty aina raportti osanottajille ja myös palautetta on pyydetty. Sitä on saatu aika niukasti vaikka sen pitäisi olla yksi olennainen osa prosessia. Näyttää siltä, et-

_____ palautteen antaminen on jotenkin helpompaa kollektiivin nimissä kuin henkilökohtaisesti: eräät elokuvajärjestöt pyysivät vielä erikseen elokuvasäätien lähettämään lausuntopyyntönsä think tankin sisältöihin sen sijaan, että olisivat käyttäneet suoraa palautemahdollisuutta hyödykseen. Näiltä osin korporatiivinen traditio näyttää siis jatkuvan. Mutta jos lopputulos on hyvä, menettelytavoista ei kannattane loputtomiin kiistellä.

Ja mikä on hyvä lopputulos? Osin sen pitäisi näkyä sekä elokuvasäätien että koko elokuva-alan toiminnan kehittymisenä, parempina kotimaisina elokuvina, parempina katsojalukuina kaikissa jakelukanavissa ja monipuolisempina ohjelmistona. Elokuvajakelu on niin vahvassa murroksessa ja sen toimintaympäristö niin nopeiden muutosten vauhdissa ettei 5 tai 10-vuotissuunnitelmia kannata edes ajatella.

Esille on noussut vahvasti se, että nopeasti muuttuvassa maailmassa tarvitaan toisaalta joustavia tukijärjestelmiä mutta myös ajantasaista tutkimustietoa ja koulutusta sekä säätiossa että alan toimijoiden keskuudessa. Elokuvajakelun uusia tukiohjeita valmistellaan viimeisten palautteiden ja ehdotusten myötä. Ne astuvat voimaan vuoden 2010 aikana SES:n hallituksen hyväksynnän jälkeen.

HARRI AHOKAS

_____ *Kotimaan levityspäällikkö*

Matin-Tupa täyttyy houkuttelevan uutuuuselokuvan voimin.

Digitaaliset elokuvat valloittavat myös maaseudun

Elokuvateattereiden digitalisointi käy parhailaan kiihkeänä. Digitalisointi on asettanut alalle sellaisia odotuksia, että myös maaseudulla siihen on tartuttu tosissaan. Etelä-Pohjanmaalla uusi tekniikka on asennettu jo neljään ensimmäiseen elokuvateatteriin. Lisää asennuksia on vireillä. Yksi niistä on maaseudun ytimessä, Ylistarossa, 25 kilometrin päässä Seinäjoen keskustasta sijaitseva Matin-Tupa.

Matin-Tuvassa on näytetty elokuvia 68 vuotta. Siinä aikana pitäjän asukasluku on pudonnut 11 000:sta 5 500:aan. Vuoden 2009 alusta Ylistaro liitettiin Seinäjoen kaupunkiin. Matin-Tuvan ohjaksissa on Luoman perheen neljäs sukupolvi. Viideskin sukupolvi käynnistää jo tietokoneella uutta digitaaliprojektoria.

Matin-Tupaan asennettiin elokuussa 2009 digitaalinen esitystekniikka Suomen elokuvasäätiön tuella. Elokuvateatterin isähahmo, ANSSI LUOMA toteaa, että digitalisointi on niin kallis investointi, että pienellä teatterilla ei olisi ollut mahdollisuutta hankkia tekniikkaa koskaan ilman avustusta. Digilaitteet asennettiin vanhojen 35- ja 16-millimetrinen filmiprojektoreiden

rinnalle. Samalla uusi tekniikka toi vanhaan saliin kolmiulotteisen elokuvamaailman. Kuva on iso, kirkas ja terävä, ja äänikin entistä parempi.

Luoma kantaa huolta maaseututeattereiden tulevaisuudesta. Hän tietää, että maaseudun teatterit ovat olleet tähän saakka 35-millimetrinen filmien kopiopulan takia aika ahtaalla. Kopioita on riittänyt vain isoihin kaupunkiteattereiden ensi-iltoihin. ”Ihmiset haluavat katsoa elokuvat aivan uutena, ensimmäisten esitysviikkojen aikana, silloin kun ne ovat puheenaiheena ja mediassa näyttävästi esillä”, Luoma harmittelee.

Elokuvien tulva leviää myös koteihin joka ilta kymmenien tv-kanavien ja Internetin välityksellä. Uusien elokuvien entistä nopeampi DVD-jakelu ja piratismi ovat myös uhka maaseudun elokuvateattereille ja digitekniikalla niitä voidaan parhaiten torjua.

Mahdollisuuksien digi

Luoma on sitä mieltä, että elämys on itse elokuva, tekniikka vain väline. Hän luottaa uuteen digitaaliseen esitystekniikkaan, sillä se antaa maaseudulle yhden-

vertaiset mahdollisuudet kaupunkiteattereiden kanssa saada ensi-illat. Se myös monipuolistaa tarjontaa sekä nostaa katsojamääriä.

Digitaalinen elokuva tulee teatterille kiintolevyllä, joten ero perinteiseen 30 kiloa painavan filmikelan käsittelemiseen on huomattava. Ei ole nostelemisia eikä kelaamisia.

Digitaalinen tekniikka teki Matin-Tuvasta myös ensi-iltateatterin. Se nosti maaseututeatterin ja pienen kylän koko kulttuuri-imagoa. ”Pikkupaikalla Suomen-ensi-ilta on uutinen, ja ensi-illan yleisö voi osallistua heti siitä käytävään keskusteluun. Se lisää kiinnostusta meneillä olevia elokuvia kohtaan ja tuo uutta yleisöä, todennäköisesti vie koko elokuva-alaa-kin eteenpäin. Voimme kertoa hyvissä ajoin, koska uuden elokuva ensi-ilta Suomessa ja Ylistarossa on. Sen lisäksi elokuva voi olla ohjelmistossa aiempaa pidempään, koska serverille tallennetulla elokuvalla ei ole seuraavaan esityspaikkaan kiire. Näytöksiä on joka ilta.”

Uusi tekniikka on myös helpottanut pienen, jo kolme kertaa järjestetyn, kolmipäiväisen Filmiä ja valoa -elokuvafestivaalin toteuttamista. Tämä Etelä-Pohjanmaalla ainoa elokuvafestivaali pystytään toteuttamaan digitaalitekniikan ansiosta kevyemmin ja entistä uudemmillä elokuvilla. Festivaalin tärkeässä

Martta Nyhinen

Anssi Luoma ja Matin-Tupa isännöivät Filmiä ja valoa -elokuvafestivaalia.

osassa ovat olleet uudet kotimaiset elokuvat, jotka esitetään digitaalisesti. Ohjelmisto rakentuu kotimaisten uutuuselokuvien ympärille, mutta mukana on ollut myös kansainvälistä uutta elokuvaa monipuolistamassa maaseudun elokuvatarjontaa.

Matin-Tupa haluaa hyödyntää digitaalitekniikka tarjoamalla erikoisohjelmaa. Nyt on mahdollisuus esimerkiksi koota sarjoja erilaisten teemojen ympärille. Elokuvaa voisi olla myös osana järjestöjen virkistystoimintaa ja koulujen opetusta. Viimeistään nyt on mahdollista esittää kotimaisia dokumentti- ja lyhytelokuvia ensi-iltaesityksinä maaseudullakin.

”Digitaalinen elokuvatekniikka on elokuvateatterimme suurin uudistus. Kun uutta tekniikkaa hankittiin ja hankintaa valmisteltiin, niin vähän askarrutti, kuinka laitteita osaisi käyttää ja mitä uutta tekniikka

tuo. Mutta sitä on näköjään turha pelätä. Nuorille uuden tekniikan käyttöönotto on ollut helppoa”, Anssi Luoma sanoo.

Elokuva voi olla ohjelmistossa pidempään

Kirjalliset käyttöohjeet oli kuitenkin syytä laatia, sillä Matin-Tuvassa konehuoneessa työ-

kennellään ison suvun voimin. Apua saatiin, kun Luoman tytär ja teatterin yksi kantavista voimista, MAIJA KORMANO, laati seikkaperäiset ohjeet, joista selviää, kuinka elokuva ladataan serverille ja kuinka oikeaan kohtaan trailerit ja muu näytettävä materiaali laitetaan.

Tunnelma tärkeä

Matin-Tuvan teatteritalo on vanha, vaikka tekniikka on uutta. ”Tallella on vanhan elokuvateatterin tunnelma, jota yleisö arvostaa ja vanhempi sukupolvi rakastaa. Vaikka elokuvat ovat uusia, olemme säilyttäneet vanhan elokuvateatterin hengen. Elokuvan kulta-aika löytyy teatterilta, ja haluamme säilyttää tunnelman. Kun yleisö tulee elokuvateatterin aulaan, se tuntee heti olevansa elokuvan maailmassa.”

Tunnelmaa Anssi Luoma tarjoaa myös yli 20 000 elokuvajulisteen kokoelmastaan, josta löytyy näyttelymateriaalia millaiseen aiheeseen tahansa.

Matin-Tuvassa keskustellaan mielellään yleisön kanssa elokuvasta joko ennen tai jälkeen näytöksen. ”Meitä kiinnostaa yleisön mielipide”, Luoma sanoo. Joku osaa sanoa sen heti näkemyksensä, joku toinen saattaa soittaa muutaman viikon päästäkin kertoakseen tunnelmistaan. Vaikka yleisöä on vähänkin, niin

Marita Nyrhinen

Yleisö pääsi kohtaamaan Timo Koivusalon Täällä Pohjantähden alla -elokuvan ennakkoesityksen jälkeen.

aina on joku, joka haluaa keskusteluun osallistua.

Tärkeä voimavara on, että oma perhe ja lapsenlapset ovat innostuneesti mukana joka päivä. Maaseudulla ihmiset tuntevat toisensa. Ylistarossa on aina tiedetty, kuka elokuvakoneiden takana on.

Parempaan suuntaan

Anssi Luoma uskoo, että Opetusministeriön ja Suomen elokuvasäätiön aktiivisuus vie maaseudun elokuvaelämään eteenpäin. Luoma antaa konkreettisen vinkin: maaseudulle suuntautuvia tekijävierailuja olisi syytä selvästi lisätä. ”Maaseudulla on suuri uutinen, jos elokuvan ohjaaja, käsikirjoittaja tai näyttelijöitä saadaan vieraaksi. Vaikka kyseessä olisi puolen tunnin tai vain vartin keskustelu ohjaajan ja yleisön välillä, se muistetaan pitkään. Kotimainen elokuva pääsisi enemmän esille, jos tekijät ja yleisö kohtaisivat”, Luoma visio. ”Elokvantekijät ovat sanoneet, että yleisön ja elokvantekijöiden kohtaaminen Matin-Tuvassa on ollut hieno kokemus”.

Vuoden 2009 tammikuun alun ja marraskuun lopun aikana Matin-Tuvan katsojamäärät ovat kasvaneet 38 prosenttia ja lipputulot 83 prosenttia verrattuna edellisen vuoden vastaavaan aikaan. Kasvu johtuu

3D-elokuvien suosiosta ja kotimaisen elokuvan **TÄÄLLÄ POHJANTÄHDEN ALLA** ennakkoesityksistä Filmiä ja valo -elokuvafestivaalin aikana. Esitykset on mahdollistanut digitaalitekniikka.

Yleisö on pääosin Ylistarosta ja sellaisista naapurikunnista, joissa ei ole ollut enää pitkiin aikoihin elokuvateatteria.

Elokuvateatterien pitäjät itse ovat avainasemassa. ”Pitää olla valmis tekemään työtä, jotta alueen media, yleisö ja kulttuurielämän vaikuttajat tietävät,

mitä paikkakunnan elokuvaelämässä tapahtuu”, Luoma sanoo.

Lipputulot ovat nousseet 83 prosenttia

Hän uskoo, että uuden järjestelmän ansiosta kävijämäärien pitäisi maaseudullakin nousta samalle tasolle kuin Suomessa keskimäärin on. ”Olen sanonut monissa tilai-

suuksissa, että jos jokainen asukas kävisi kaksi kertaa vuodessa elokuvissa, niin sellaisella paikkakunnalla elokuvateatteri säilyisi ikuisesti. Sen eteen teemme töitä. Siihen pitäisi päästä koko valtakunnassa.”

MARITA NYRHINEN

Mikko, Jarmo, Mika ja Matti

Freetime Machos bailattiin maailmalle

MIKA RONKAISEN ohjaama **FREETIME MACHOS** sai maailmanensi-iltansa Amsterdamin kansainvälisillä dokumenttielokuvafestivaaleilla (IDFA) 22.11.2009. Se kilpaili pitkien dokumenttielokuvien sarjassa 18 muun elokuvan kanssa. Heti ensiesityksen päätyttyä käynnistyivät bileet Rembrandtpleinin tuntumassa De Heeren van Aemstel -klubilla. Elokuvasäätiön ohella kutsujen järjestämisestä tukivat Suomen suurlähetystö Haagissa ja Yle Yhteistuotannot.

Elokuva kertoo maailman pohjoisimmasta ja kolmanneksi huonoimmasta rugby-joukkueesta. Tekijätiimin lisäksi ensi-illassa olivat mukana joukkueen keskeiset henkilöt MIKKO, MATTI ja JARMO. Bileissä esiintyivät joukkueelle merkitykselliset bändit ja muusikot. SAMULI PUTRO sekä ruotsalainen Moto Boy virittivät tunnelman, ja Jolly Jumpers tanssitti juhlikansan aamuyöhön.

Elokuvan ovat Klaffi Oy:lle tuottaneet KIMMO PAANANEN ja Mika Ronkainen, sen on kuvannut VESA TAIPALEENMÄKI, ja äänisuunnittelijana on ollut ESA NISSI. Musiikista vastaavat AHTI MARJA-AHO ja Samuli Putro. Elokuvasäätiön ja AVEK:n lisäksi elokuva on saanut tuotantotukea NFTF:ltä ja POEM:ltä. Rahoittavia tv-kanavia ovat olleet Yle Yhteistuotannot, TV 2 Norge, NDR ja ARTE. Elokuvaa myy DR International Sales Tanskasta. Suomen ensi-iltansa elokuva saa maaliskuussa.

Tämän vuoden IDFA:ssa esitettiin myös MIHA TERVON ohjaama ja MAHSA MALKAN tuottama **LUMIKKO**. ELO:n tuotantoa oleva elokuva kilpaili opiskelijaelokuvien sarjassa. MAARIT SUOMI-VÄÄNÄSEN ohjaama ja tuottama **JALKEILLA TAAS** esitettiin puolestaan festivaalin Paradocs-ohjelmistossa.

MARJA PALLASSALO
*Lyhyt- ja dokumenttielokuvien
kulttuuriviennin päällikkö*

Mika Ronkainen Q&A:ssa ensiesityksen jälkeen

Freetime Nachos!

Jarmo ja Matti NYT-liitteen haastateltavina

Mies ja kitara taustalaulajineen

Ensi-iltajuhlat De Heeren van Aemstelissa

Valokuvat: Jussi Finnilä

MEDIA

A programme of the European Union

Ajankohtaiset hakukierrokset

Hankekehittelytuki (Call for proposals 20/2009)

Median hankekehittelytukea voi hakea animaatio-, fiktio- ja dokumenttihankeille. Tuki on suunnattu itsenäisille eurooppalaisille tuotantoyhtiöille. Tuki on suoraa tukea, jota ei tarvitse maksaa takaisin. Tukea voi saada enintään 50 % hyväksyttävistä kehittelykuluista.

Tuen seuraava deadline on **12.4.2010**.

Budjetti Single Projects, Slate funding ja Slate funding 2nd stage -tuille on 17 miljoonaa euroa. Tästä summasta 4 miljoonaa on varattu Slate funding 2nd stage-tukeen. Yksittäiselle hankkeelle voi hakea tu-

kea 10 000–60 000 euroa eli mitä vain summaa tältä väliltä. Pitkille animaatioille maksimisumma on 80 000 euroa.

Hakukelpoisen yhtiön ehto on, että se on vähintään vuoden vanha ja sen tulee olla tuottanut päätuottajana elokuva/tv-ohjelma, joka on saanut levityksen 1.1.2007 jälkeen. Tuotetun elokuvan genre on vapaa, se voi olla fiktio, animaatio tai dokumentti. Pelkkä kansallinen levitys riittää! Sales agent -sopimus riittää todistukseksi levityksestä, myyntiraportti ei ole välttämätön. Jos yhtiö ei ole tuottanut aiemmin mitään, voidaan ottaa huomioon yhtiössä vähintään vuoden työskennelleen tuottajan aiempi kokemus.

Mika Kaurismäen *Haarautuvan rakkauden talo* (2009) sai Median hankekehittelytukea 60 000 euroa vuonna 2008

25 000 euroa ja sitä pienempää tukea hakevien ei tarvitse liittää yhtiön tilinpäätöstä hakemukseen.

Yksittäisten hankkeiden pisteet:

Jos hanke, jolle tukea haetaan, on ollut jossain Median tukemassa Workshopissa, siitä saa 2 lisäpistettä. Myös alhaisen tuotantokapasiteetin maat (kuten Suomi) saavat 1 lisäpisteen. Yhden lisäpisteen saa myös, jos on aiemmin saanut Media-tukea hankkeelle, joka on mennyt tuotantoon.

Hakemuksille annetaan max. 100 pistettä. Yksittäisten hankkeiden kohdalla pisteet jakautuvat seuraavasti: hakijayhtiö voi saada max. 40 pistettä ja projektin pisteet voivat olla max. 60 pistettä. Slate fundingissa tämä on toisin päin, yhtiö painottuu 60 pisteen verran ja projektit 40 pisteen verran.

Slate funding

Slate funding on 3–6 projektille ja haettava summa voi olla mitä vain väliltä 70 000–190 000 euroa. Kullekin projektille on mahdollista hakea tukea vapaasti väliltä 10 000–60 000 euroa. Samat ehdot koskevat niin fiktioita, dokumentteja kuin animaatioitakin.

Raportointiin vaaditaan enää yksi ”final global report”. Slaten hakijoilta vaaditaan, että ovat edellisten 5 vuoden aikana tuottaneet vähintään yhden kansainväliseen levitykseen päässeeseen elokuvan päätuottajana. Slate-hakemuksessa ei enää kysytä kolmen vuoden suunnitelmaa, vaan arviointiin vaikuttavat yhtiön taustat ja projektit painotuksen ollessa yhtiössä. Pisteitä hakemus voi saada maksimissaan 100 ja niistä 60 painottuu yhtiöön ja 40 projekteihin. Lisäpisteitä alhaisen tuotantokapasiteetin maat, kuten Suomi, saavat slatessa kaksi. Aiemmasta Media-tuesta hankkeelle, joka on mennyt tuotantoon, tulee yksi lisäpiste.

Slate funding 2nd stage

Tämä tuki on yhtiöille, jotka ovat jo aiemmin (vuosina 2005, 2006, 2007 tai 2008) saaneet slate-tukea ja toimii muuten kuten toinenkin slate funding, ainoastaan pisteytyksessä on hieman eroa. Yhtiö voi hakea 2nd stage Slaten heti kun yksikin Slate funding -projekti on siirtynyt tuotantovaiheeseen.

Hankekehittelytuki Interactive Works (Call for proposals 21/2009)

Peleille on edelleen oma hankekehittelytuki nimeltään Interactive Works, mutta tuen luonne muuttui

radikaalisti nyt tällä uudella hakukierroksella. Suurin muutos verrattuna viimevuotiseen tukeen on se, että tukea ei enää myönnetä itsenäisille pelihankkeille, vaan tuettavien pelien tulee olla kytköksissä johonkin fiktio-, animaatio- tai dokumenttielokuvaan. Elokuva, johon peli liittyy, tulee olla joko vähintään 50-minuuttinen fiktio, vähintään 25-minuuttinen dokumentti tai vähintään 24-minuuttinen animaatio. Mitään muita määritelmiä elokuvalla ei ole säännöissä mainittu eli elokuva voi olla **VASTA KEHITTELYVAIHEESSA TAI JO VALMISTUNUT**. Peli, jota elokuvan yhteyteen suunnitellaan, tulee julkaista jossain seuraavista muodoista: internet, PC, konsoli, käsikonsoli tai interaktiivinen televisio. Lisäksi tuettavan pelin tulee sisältää keronnallisuutta, interaktiivisuutta, omaperäisyyttä, luovuutta ja innovatiivisuutta suhteessa jo olemassa oleviin peleihin. Olennaista on myös pelin kaupallinen potentiaali Euroopassa.

Tuki on suunnattu itsenäisille eurooppalaisille tuotantoyhtiöille. Tuki on suoraa tukea, jota ei tarvitse maksaa takaisin. Tukea voi saada enintään 50 % hyväksyttävistä kehittelykuluista. Uutta tällä hakukierroksella on myös tuen summa, jonka enimmäismäärä on noussut 100 000 eurosta **150 000** euroon. Alin mahdollinen tuki on 10 000 euroa. Tuen kokonaisbudjetti tällä hakukierroksella on 2 miljoonaa euroa.

Tukea hakevan yhtiön tulee olla aiemmin tuottanut interaktiivinen teos, joka on ollut levityksessä 1.1.2007 jälkeen. Huom. animaatio ei enää kelpaa referenssiksi.

Hankkeet pisteytetään siten, että yhtiö voi saada enintään 40 pistettä ja projekti 60 pistettä.

Jos hanke, jolle tukea haetaan, on ollut jossain Median tukemassa Workshopissa, siitä saa 2 lisäpistettä. Myös alhaisen tuotantokapasiteetin maat (kuten Suomi) saavat 1 lisäpisteen. Yhden lisäpisteen saa myös, jos on aiemmin saanut Media-tukea hankkeelle, joka on mennyt tuotantoon.

Tuen haku-aika on voimassa **12.4.2010** saakka.

Televisiolevitystuki (Call for proposal 18/2009)

TV-levitystuki uudistui säännöiltään reilu vuosi sitten. Nyt ei ole hakuehtoihin tullut mitään muutoksia, vaan samat säännöt ovat voimassa kuin viime hakukierroksellakin.

TV-levitystuen hakijana toimii itsenäinen tuotantoyhtiö. Hakukelpoisella televisio-ohjelmalla on

vähintään kolme ennakko-ostoon tai yhteistuotantoon sitoutunutta tv-yhtiötä kolmesta erikielisestä maasta. Ohjelman pitää olla vähintään joko 50 minuutin pituinen (fiktio) tai 25 minuutin pituinen (dokumenttielokuvat ja animaatiot). Komissio on varannut noin 10,4 miljoonaa euroa tv-levitystuella vuonna 2010.

Hakemuksia arvioidaan pisteityksen avulla. Pisteityksen perusteissa painotetaan ennakko-ostojen lisäksi projektin alkuperämaata, rahoituksen rakennetta, projektin laatua ja myyntiagentin sitoutumista projektiin sekä yhtiön aikaisempia kansainvälisiä myyntejä edellisen viiden vuoden aikana. Pisteitä saa myös eurooppalaisen kulttuuriperinnön ja kulttuurin monimuotoisuuden edistämisestä.

KÄYTÄNNÖSSÄ PISTEITÄ JAETAAN SEURAAVASTI:

- Eurooppalainen ulottuvuus ja hankkeen rahoitus
 - enintään 40 pistettä.
 - (= kanavien ennakko-ostot)
- Kansainvälisen myyntiagentin sitoutuminen hankkeeseen – enintään 10 pistettä
- Hankkeen kansainvälinen potentiaali – enintään 25 pistettä
- Eurooppalaisen kielellisen ja kulttuurisen monimuotoisuuden edistäminen – enintään 10 pistettä (= kieliversiot)
- Eurooppalaisen kulttuuriperinnön edistäminen – enintään 5 pistettä
- Yhtiön aikaisemmat kansainväliset tv-myyntit edellisen viiden vuoden aikana
 - enintään 10 pistettä.

Tuki on suunnattu tv-tuotannoille, joten elokuvateatterilevitystä ei hyväksytä, paitsi jos kyseessä on pieni hakijamaa ja kotimainen teatterilevitys. Ohjelman ensilähetyksen tulee kuitenkin olla televisiossa. Dokumenttielokuvien kohdalla hyväksytään myös elokuvateatterilevitystä.

Hakijayhtiö voi hakea tuotannolle Media 2007 TV-levitystukea aikaisintaan kuusi kuukautta ennen varsinaisia kuvauksia ja viimeistään ensimmäisenä kuvauspäivänä. Tuotanto on hakukelpoinen, kun yllämainittujen ehtojen lisäksi vähintään 50 % rahoituksesta on olemassa. Tuen suuruus on enintään 12,5 % tuotantobudjetista fiktiolle ja animaatioille ja enintään 20 % dokumenttielokuville. Tuen määrä on enintään 300 000 dokumentille ja 500 000 euroa fiktiolle ja animaatiolle. Tuki maksetaan siten, että ensimmäinen kuvauspäivä oikeuttaa 40 % tuesta, väliraportti 20 % ja loppuselvitystä vastaan saa loput 40 % tuesta.

Jos tuen määrä ylittää 25 000 euroa, hakijan pitää liittää hakemukseen kopio viimeisestä valmiista tilinpäätöksestä. TV-levitystuen seuraavat jättöpäivät ovat **5.3.2010 JA 28.6.2010**.

Harkinnanvarainen levitystuki pitkien teatterielokuvien levittäjille (Call for proposals 19/2009)

Selektiivisen levitystuen ehdot ovat säilyneet melko pitkälti ennallaan eli mitään suuria muutoksia edelliseen hakukierrokseen nähden ei ole tullut. Hakuajatkin noudattavat vanhaa linjaa: tällä hakukierroksella on kolme hakuaikaa, jotka ovat **1.12.2009, 1.4.2010 JA 1.7.2010**.

Rahaa nyt julkaistussa haussa on jaossa 12 250 000 euroa. Tuosta summasta noin 30 % kohdistetaan pienen budjetin elokuville (budjetti alle 3 milj. €) ja noin 70 % budjetiltaan keskiluokkaa edustaville elokuville (budjetti 3–15 milj. €). Elokuvat, joiden budjetti on yli 15 miljoonaa euroa, eivät kuulu tuen piiriin. Tukea voi saada myös digitaalisten kopioiden levitykseen. Tässä kohtaa tukeen on tullut muutos, sillä viime hakukierroksella pienille elokuville oli 40 % budjetista ja keskisuurille 60 prosenttia.

Tärkein ehto harkinnanvaraisen tuen hakemisessa on ”grouping”, jossa vähintään viisi levittäjää eri Media 2007 -ohjelman jäsenmaista on sopinut saman elokuvan levityksestä. Tuki kohdistuu elokuvan levitys- ja markkinointikuluihin. Median tuki voi olla enintään 50 % koko kampanjan kustannuksista tai max. 150 000 euroa levittäjää ja elokuvaa kohti. Tuen takaisinmaksu tai maksamatta jättäminen perustuu siihen, miten paljon elokuva tuottaa.

Grouping -ryhmän koko tulee olla vähintään viisi levittäjää, jos kyseessä on ”pieni” elokuva ja seitsemän levittäjää, jos kyseessä on ”keskisuuri” elokuva. Tuen voi kohdistaa elokuviin, jotka on julkaistu vuonna 2007 tai sen jälkeen.

Jatkossa pyritään yksinkertaistamaan pienten tukien byrokratia. Tuenhakijan kaikki saman deadlinen pienet tuet (tuki on pienempi kuin tai enintään 25 000 euroa) kerätään samaan sopimukseen, ja myös pienten tukien raportointi on yksinkertaisempaa kuin ennen.

Media 2007 -ohjelmassa on mukana 32 Euroopan maata: kaikki EU-maat sekä Islanti, Liechtenstein, Norja, Sveitsi ja Kroatia.

Festivaalituki (Call for proposals 23/2009)

Festivaalitukea voivat hakea kansainväliset elokuva-festivaalit, jotka keskittyvät joko fiktio-, dokumentti-, animaatio- tai lyhytelokuviin ja joiden ohjelmistosta 70 prosenttia on eurooppalaista tuotantoa. Myös multimediaan, uusiin animaatiotekniikoihin ja tietokonegrafiikkaan erikoistuneet festivaalit kuuluvat tuen piiriin. Hakuehtojen mukaan festivaalin ohjelmistossa tulee olla elokuvia kymmenestä Media 2007 -ohjelmaan kuuluvasta maasta.

Tuen enimmäismäärää nostettiin vuosi sitten ja se on nyt enintään 75 000 euroa ja vähintään 10 000 euroa. Viime vuonna julkaistulla hakukierroksella oli mahdollisuus hakea myös 4-vuotista tukea, mutta tänä vuonna haettavat tuet ovat yksivuotisia.

Festivaalituen hyväksyttävät kulut liittyvät kaikki festivaalin eurooppalaisiin elokuvaan ja niiden kuluihin. Tuki kohdistetaan seuraaviin kuluihin: esityskorvaukset, kopioliikenne, tekstitys- ja käännöskulut, festivaalin eurooppalaisten elokuvien kutsuvieraiden matka- ja majoituskulut, katalogin suunnittelu-, käännös- ja painamiskulut. Median festivaalituki on enintään 50 % hyväksyttävistä kuluista. Tuen hakuehtoihin kuuluu myös, että festivaalilla tulee olla yhteistyötä muiden eurooppalaisten festivaalien kanssa.

Festivaalituen deadline on **27.11.2009** festivaaleille, jotka järjestetään **1.5.2010–31.10.2010** ja **30.4.2010** festivaaleille jotka pidetään **1.11.2010–30.4.2011**.

Promotion/Access to Markets (Call for proposals 24/2009)

Tämän promotiotuen tavoitteena on helpottaa ja edistää eurooppalaisten elokuvateosten myynninedistämistä ja levitystä eurooppalaisissa ja kansainvälisissä kaupallisissa tapahtumissa, messuilla ja festivaaleilla, joilla voidaan merkittävästi edistää eurooppalaisten teosten myyntiä ja ammatillista verkottumista sekä kannustaa eurooppalaisia toimijoita verkottumaan tukemalla kansallisten julkisten tai yksityisten myynninedistämisen organisaatioiden yhteisiä toimia Euroopan ja kansainvälisillä markkinoilla.

Tuki on tarkoitettu eurooppalaisille yrityksille. Rahoitus voi olla enintään 50 % hankkeen kokonaiskustannuksista. Hakukierroksella on kaksi hakuaikaa. Ensimmäinen deadline on **7.12.2009** ja se koskee hankkeita, jotka toteutetaan **1.7.–31.12.2010**. Toinen hakuaika

on **30.6.2010** ja se koskee vuonna 2011 toteutettavia vuodenpituisia hankkeita sekä hankkeita, jotka järjestetään **1.1.–31.5.2011**.

Eurimages

Eurimages on Euroopan Neuvoston alainen rahasto, joka tukee yhteistuotantoja, eurooppalaisen elokuvan jakelua ja digitaalisten kopioiden valmistamista. Eurimagesissa on 34 jäsenmaata ja vuosibudjetti on 22 miljoonaa euroa. Tuotanto- ja jakelutukien seuraavat hakuajat ovat **22.3**, **28.6** ja **4.10.2010**. Tarikat tukiohjeet ja lisätietoja osoitteesta: http://www.coe.int/T/DG4/Eurimages/Default_en.asp tai Suomen Eurimages-jäseneltä PETRI KEMPPISELTÄ, petri.kemppinen@ses.fi.

Ajankohtaisia MEDIA-kursseja

Käsikirjoittajille

Equinoxe Screenwriters' Workshops

KOHDERYHMÄ: Käsikirjoittajat, jotka haluavat kehittää pitkän elokuvan käsikirjoitustaan
KOULUTUKSEN SISÄLTÖ: Käsikirjoittaja-workshopien tavoitteena on antaa kirjoittajille mahdollisuus tavata henkilökohtaisesti alan kokeneita ammattilaisia, saada konkreettista palautetta projektistaan ja luoda kansainvälistä verkostoa. Kurssille otetaan 10–12 käsikirjoittajaa, jotka saavat henkilökohtaista opetusta 8–10 tutorilta. Kurssin aikana ei kirjoiteta käsikirjoituksia uudestaan, vaan keskustellaan käsikirjoituksen vahvuuksista, heikkouksista ja kirjoitusprosessista. Workshopin jälkeen osallistujilla on hyvät valmiudet jatkaa käsikirjoituksen uudelleenkirjoitusta. Projektien tuottajat kutsutaan mukaan workshopin viimeiseen päivään.

KURSSIOHJELMA: Koulutus on viikonmittainen intensiivishop, jossa keskitytään käytännön työhön projektien parissa asiantuntijoiden henkilökohtaisessa ohjauksessa. Koulutukseen valitut saavat konsultatiota käsikirjoituksestaan workshopin lisäksi myös sitä

ennen ja sen jälkeen. Vuoden 2009 aikana on kaksi kurssia, keväällä Norjassa ja syksyllä Saksassa.

HAKEMINEN: Hakuaika syksyllä 2010 pidettävälle kurssille on toukokuun puolenvälin paikkeilla. Hakemuksen tulee sisältää hakulomake, käsikirjoitus, pitkä ja lyhyt synopsis ja käsikirjoittajan (ja tuottajan) CV. Kurssille valitaan 10–12 käsikirjoittajaa, jotka ovat kirjoittaneet aiemminkin pitkän elokuvan käsikirjoituksen. Haettavan projektin käsikirjoituksen tulee olla kolmas versio käsikirjoituksesta. Lisätietoja osoitteessa www.equinoxegermany.de.

HINTA: Kurssi on ilmainen, osallistujat maksavat itse matkakulut.

YHTEYSTIEDOT:

info@equinoxegermany.de / Ellen Winn Wendl
www.equinoxegermany.de

Sources 2 –

Script Development Workshops 2010

KOHDERYHMÄ: Pitkien elokuvien käsikirjoittajat, käsikirjoitustiimit, tuottajat, script editorit ja ohjaajat. Oma ryhmä myös luovien dokumenttien käsikirjoittajille (sekä teatteri- että tv-levitykseen tarkoitettut). Käsikirjoittajille suositellaan osallistumista tuottajiensa kanssa.

KOULUTUKSEN SISÄLTÖ: Ohjelman puitteissa keskitytään erityisesti käsikirjoituksiin, jotka pohjautuvat kirjoittajien kulttuuriseen ja sosiaaliseen taustaan, mutta jotka ovat kansainvälisesti kiinnostavia. Koulutuksen painopisteitä ovat kirjoitusmetodit, tekstianalyysit ja tekstin työstäminen ja uudelleen kirjoittaminen.

KURSSIOHJELMA: Koulutus koostuu viikon workshopista, jossa käsikirjoituksia työstetään eteenpäin. Workshopin aikana kaksi ryhmää työskentelee pitkän elokuvakäsikirjoituksen ja yksi ryhmä luovan dokumenttelokuvan käsikirjoituksen parissa. Workshopin jälkeen osallistujat työstävät käsikirjoituksiaan noin 12 viikon ajan, jolloin heillä on mahdollisuus konsultoida Sources-ohjaajansa kanssa ja lopuksi on vielä yhden päivän seurantatapaaminen ryhmän kesken. Vuoden 2010 aikana järjestetään Script Development Workshopit **KESÄKUUSSA** Norjassa ja **MARRASKUUSSA** Potsdamissa Saksassa.

HINTA: Ilmoittautumismaksu 100 euroa/projekti/kirjoittaja ja osallistumismaksu 1 800 euroa/projekti/kirjoittaja, saman projektin muut henkilöt 900 euroa/henkilö.

HAKEMINEN: Hakuaika kesäkuun workshopiin päättyy **1.3.2010** ja marraskuun workshopiin **1.7.2010**.

YHTEYSTIEDOT:

info@sources2.de, www.sources2.de

Koulutusta levittäjille ja elokuvateattereiden henkilöstölle

DigiTraining Plus: European Cinemas experiencing New Technologies 2010

KOHDERYHMÄ: elokuvien levittäjäyhtiöiden edustajat (ohjelmistosuunnittelijat, markkinointipäälliköt, tiedottajat), elokuvateattereiden omistajat ja muu henkilökunta

KURSSIOHJELMA: DigiTraining Plus -kurssi käy läpi elokuvateattereiden digitalisoinnin nykytilaa Euroopassa ja muualla maailmassa, pohtii 3D-elokuvien mahdollisuuksia tulevaisuudessa ja jakaa elokuvateattereiden omistajien uusimpia kokemuksia digitalisoinnin tuomista muutoksista. Kurssin aikana vierailaan myös digitaalisuuteen siirtyneissä elokuvateattereissa, tutustutaan uusiin laitteisiin ja tehdään ryhmätöitä. Kurssi pidetään **17.–21.2.2010** Helsingissä.

HINTA: Kurssi maksaa 750 euroa sisältäen kurssimateriaalin, hotellimajoituksen ja ateriat. Suomalaiset osallistujat, jotka eivät tarvitse majoitusta, maksavat kurssista vain 250 euroa. Viidelle hakijalle myönnetään apuraha, jota voi hakea kurssille hakemisen yhteydessä.

HAKEMINEN: Hakuaika kurssille on alkanut ja on voimassa **12.1.2010** saakka. Kannattaa kuitenkin hakea mahdollisimman pian!

YHTEYSTIEDOT:

infocinema@mediasalles.it, www.mediasalles.it

Art Cinema = Action + Management

KOHDERYHMÄ: Arthouse -elokuvateattereiden omistajat, johtajat ja muu henkilökunta. Osallistujilta edellytetään vähintään vuoden työkokemusta elokuvateatteritoiminnasta.

KURSSIOHJELMA: Kurssi tarjoaa tuhdin paketin tietoa elokuvista, ohjelmoinnista ja johtamisesta alan johtavien henkilöiden opastuksella. Kurssin tutoreina toimii menestyneitä alan ammattilaisia, niin elokuvateatteripuolelta, tuottajia, levittäjiä sekä eri instituutien edustajia. Kurssiohjelma pitää sisällään mm. case studyja, luentoja johtamisesta, ohjelmoinnista, lasten

kanssa työskentelystä, klassikoiden markkinoinnista, verkostoitumisesta ja digitaaliteknologiasta. Kurssi järjestetään **22.–31.8.2010** San Servolon saarella Venetsiassa samaan aikaan Venetsian elokuvafestivaalin kanssa. Kurssi tarjoaa loistavan mahdollisuuden verkostoitua noin 100 elokuvateatteritoimijan kanssa eri puolilta Eurooppaa. Iltaisin on mahdollisuus osallistua Venetsian elokuvafestivaalin elokuvanäytöksiin. **KIELI:** Kurssin viralliset kielet ovat englanti, ranska, saksa ja italia, joille puheet tulkataan. Pienryhmiin jakaudutaan kielten mukaan.

HINTA: Kurssi maksaa 1850 euroa sisältäen kurssimateriaalin, majoituksen ja aterioita. Kurssi- ja matkakuluihin voi hakea kaikki tai osan kuluista kattavaa stipendiä.

HAKEMINEN: Hakemusten on oltava kurssinjärjestäjällä viimeistään **31.5.2010**. Kurssille otetaan 50 osallistujaa.

YHTEYSTIEDOT:

cicae@art-et-essai.org, www.cicae.org

Dokumentaristeille

ESoDoc –

European Social Documentary

KOHDERYHMÄ: Dokumentin tekijöille, jotka suunnittelevat dokumenttia ihmisoikeuksiin, sosiaalisiin kysymyksiin, terveyteen tai ympäristönsuojeluun liittyvistä aiheista, varsinkin kehitysmaissa. Kurssi käy myös uusmediapuolen tekijöille, joita kiinnostaa humanien dokumentaaristen sisältöjen levittäminen uusmedian keinoin.

KOULUTUKSEN SISÄLTÖ: Esodocin tavoitteena on tuoda yhteen dokumentintekijät, erilaisten sosiaalisiin kysymyksiin keskittyvien järjestöjen edustajat, television edustajat ja uusmediapuolen tekijät. Kuuden kuukauden koulutusjakson aikana kehitetään dokumenttiprojekteja joko yksin tai ryhmässä tutoreiden avustuksella. Kurssin opettajina toimii suuri joukko alan johtavia asiantuntijoita.

KURSSIOHJELMA: Koulutus koostuu kolmesta viikon pituisesta workshopista sekä workshopien välisestä etäopetuksesta. Ensimmäinen sessio on **TOUKOKUUSSA 2010** Italiassa, toinen **HEINÄKUUSSA** ja kolmas **LOKAKUUSSA** myöhemmin ilmoitettavissa paikoissa.

HINTA: Kurssi maksaa 1200 euroa sisältäen opetuksen liittyvät kulut, majoituksen ja ateriat. Matkakulut osallistujat maksavat itse. Kurssinjärjestäjä myön-

tää osalle hakijoista avustusta kurssimaksuun. Kysy lisätietoja kurssinjärjestäjältä.

HAKEMINEN: Hakemukset on oltava koulutuksenjärjestäjällä viimeistään **5.3.2010**. Kurssille otetaan 22 osallistujaa. Hakulomake ja lisätietoja kurssista ja hakuvaatimuksista osoitteessa www.esodoc.eu.

YHTEYSTIEDOT:

info@esodoc.eu, www.esodoc.eu

Apurahaohjelma

Nipkow Programm 2010

KOHDERYHMÄ: nuoret elokuva-alan ammattilaiset, joilla on muutaman vuoden kokemus alalta

KOULUTUKSEN SISÄLTÖ: NIPKOW on apurahaohjelma, jonka tarkoituksena on antaa nuorille elokuva-alan ammattilaisille mahdollisuus syventää osaamistaan ja laajentaa kontaktejaan. Kansainvälinen jury valitsee vuosittain 24 apurahan saajaa, jotka itse ehdottavat ne osa-alueet tai aiheet, joihin haluavat apurahan turvin perehtyä. Osallistujia valitaan seuraavilta aloilta: management (tuotanto, markkinointi, rahoitus), uudet teknologiat (multimedia, interaktiivisuus, digitaalinen editointi), tietokoneanimaatio ja -design sekä käsikirjoitus.

PROJEKTI: Hakijat tekevät ehdotuksen projektista, jonka he haluavat apurahan turvin toteuttaa. Projektiehdotuksen laatu ja luonne on yksi valintakriteeri.

OHJELMA: Ohjelman puitteissa on mahdollisuus osallistua kursseille, tehdä yhteistyötä alan instituutioiden kanssa ja saada käytännön ohjausta asiantuntijoilta. Apurahaharjoitteluohjelma suoritetaan Berliinin alueella. Apurahan suuruus on **1 500 EUROA** kuukaudessa, ja sen tarkoitus on mahdollistaa valittujen osallistujien täysipainoinen työskentely projektinsa parissa. Apurahakauden pituus riippuu projektin luonteesta, mutta yleensä se myönnetään **2–6 KUUKAUDELLE**.

HINTA: Apurahan lisäksi NIPKOWista voi hakea avustusta materiaali- ja matkakuluihin. Osallistujille ei ole tarjolla majoitusta.

KURSSIN KIELET: Englanti ja saksa. Koska Nipkow-apuraha on tarkoitettu käyttämään Berliinin seudulla, saksan kielen taidosta on apua, mutta se ei ole apurahan saannin edellytys.

HAKEMINEN: Seuraava haku-aika päättyy **HUHTIKUUSSA 2010**.

YHTEYSTIEDOT:

nipkow-programm@t-online.de, www.nipkow.de

Tuotantotukipäätökset lokakuu 2009

Miia Haavisto:

Pitkät dokumenttielokuvat

TUNTEMATON EMÄNTÄ

Tuntematon emäntä kuvaa suomalaisen maa- ja metsätalouden todellisuutta sotavuosina, jolloin kotirintama oli naisten työn ja kestäkyvyn varassa. Tilojen kaikki työt, lastenhoito, puuhoito ja metsätalous pidettiin käynnissä siviilien varassa, kun parhaassa työiässä olevat miehet joutuivat rintamalle.

Maaseudun naisten sotapanos on tähän asti jäänyt vaille emotionaalisesti vaikuttavaa ja asiantuntevaa elokuvallista esitystään. Aihe koskettaa kaikkia nykysuomalaisia olivat he sitten maaseudulla tai kaupungissa asuvia. Kyse on suomalaisten henkisestä ja taloudellisesta perinnöstä, jonka tunteminen on ensiarvoisen tärkeää. Kansakunta, joka ei tunne omaa historiaansa, ei pysty hahmottamaan nykyisyyttä saati näkemään tulevaisuuteen. Vaikka sotaa aiheena on muuten käsitelty, ei emäntien tärkeää osaa sota-ajan maa- ja metsätaloudessa ja sitä kautta koko

suomalaisen yhteiskunnan selkärankana ole käsitelty lainkaan.

Ohjaus: Elina Kivihalme

Käsikirjoitus: Elina Kivihalme

Kuvaus: Jouko Seppälä

Ääni: Anne Tolkkinen

Kuvaukset: syksy 2009 – kesä 2010

Suunniteltu ensi-ilta: syksy 2011

Levittäjä: Pirkanmaan Elokuvakeskus

Rahoittava TV-yhtiö: YLE TV2

Elokuvan kokonaiskustannukset: 245 000 €

Suomen elokuvasäätiön tuki: 25 000 €

Tuotanto: Taru Mäkelä / Kinosto

Puh. 050 273 7136, taru.makela@kinosto.fi

MAMA AFRIKA (YHTEISTUOTANTO: SAKSA)

Dokumenttielokuva eteläafrikkalaisesta laulajasta Miriam Makebasta, joka nousi Johannesburgin köyhistä kortteleista maailmantähdeksi ja apartheidin vastaisen taistelun ääneksi. Elokuva kertoo paitsi Miriam Makeban elämästä ihmisenä, taiteilijana ja aktivistina myös hänen perinnöstään ja vaikutuksestaan eteläafrikkalaisiin – ja koko Afrikkaan laajemmin. Elokuvassa pääsevät ääneen monet Miriam Makeban elämää läheltä seuranneet, mm. hänen jalanjalkiaan musiikin saralla jatkavat lapsenlapsensa Zenzi ja Lumumba Lee.

Ohjaus: Mika Kaurismäki

Käsikirjoitus: Mika Kaurismäki, Don Edkins

Kuvaus: Eran Tahor, Frank Lehmann

Ääni: Uwe Dresch

Leikkaus: Karen Harley

Musiikki: Miriam Makeba ym.

Kuvaukset: 11/2009–02/2010

Suunniteltu ensi-ilta: 07/2010

Rahoittava TV-yhtiö: YLE TV2

Elokuvan kokonaiskustannukset: 656 489 €

Suomen elokuvasäätiön tuki: 30 000 €

Tuotanto: Mika Kaurismäki / Marianna Films Oy,

Puh. (09) 622 1614, marianna.films@gmx.net

Lyhyet näytelmäelokuvat

MARC JA BASILISKI

Nuori ”etelämaalainen” katutaiteilija Marc saapuu laivalla toiveikkaana Pohjolaan.

Hän huomaa nopeasti lokakuusen sään ja pohjoisen katuelämän varsin kylmäksi. Marc yrittää par-

haansa, mutta hän ei saa aikaiseksi yhtään naurua. Marcin usko alkaa horjua. Hän alkaa ahdingossaan juoda, ajautuu näyttämään pornoelokuvaan ja hänen taiteensa muuttuu makaaberiksi irvikuvaksi. Lopulta hän jähmettyy henkisessä kylmyydessä kiviseksi patsaaksi. Nuori nainen pelastaa Marcin öiseltä kadulta ja kuljettaa tämän kotiinsa. Kun nainen aamulla tulee katsomaan Marc-patsasta, niin tämän kasvoille on levinnyt varovainen hymy. Olemme kuvanveistäjän ateljeessa. Nuori nainen mittaa Marcia arvioivasti ja tarttuu sitten talttaan ja vasaraan.

Ohjaus: Esa Illi

Käsikirjoitus: Esa Illi

Kuvaus: Timo Heinänen

Ääni: Janne Laine

Leikkaus: Esa Illi

Musiikki: Janne Laine, Esa Illi

Kuvaukset: marraskuu 2009

Suunniteltu ensi-ilta: maaliskuu 2010

Rahoittava TV-yhtiö: YLE yhteistuotannot

Elokuvan kokonaiskustannukset: 71 834 €

Suomen elokuvasäätiön tuki: 40 000 €

Keskeiset näyttelijät: Marc Gassot

Tuotanto: Petri Rossi / Cine Works

Puh. 050 386 1266, Petri.rossi@cineworks.fi

Lyhyet dokumenttielokuvat

KASVOT

Kymmenet naiset ja jotkut miehetkin kokoontuvat kuulemaan meikkituotteiden ihmeistä kokeneen meikkiesittelijän tilaisuuksiin. Esittelijä luo toivoa uusista, kauniimmista kasvoista.

Tarjolla on rypyöntä vanhuutta taikageelin avulla, pitempiä ripsiä räjäyttäjän voimalla ja korjauskittiä – myös onnen hetkiä, iloa ja pettymyksiä omista enemmän tai vähemmän muuttuneista kasvoista. Lempeän humoristinen ja absurdikin tutkielma kaikenikäisistä kasvoista ja uskosta kauneuden tuomaan onneen.

Ohjaus: Tuija Halttunen

Käsikirjoitus: Tuija Halttunen

Kuvaus: Marita Hällfors

Ääni: Pirkko Tiitinen, Jukka Nurmela

Kamera-valoassistentti: Kerttu Hakkarainen

Tuottaja: Laura Oinas

Grafiikka: Teemu Merilä

Leikkaus: Riitta Poiskelä

Kuvaukset: 10/2009

Suunniteltu ensi-ilta: keväällä 2010

Rahoittava TV-yhtiö: YLE

Elokuvan kokonaiskustannukset: 58 072 €

Suomen elokuvasäätiön tuki: 37 000 €

Tuotanto: Laura Oinas / Elokas Osuuskunta

Puh. 050 358 3308, laura.oinas@gmail.com

KEVÄT (TYÖNIMI)

KEVÄT on kuvaus viimeisestä koulukeväästä: nuoruudesta, unelmista ja pulpetissa heilumisesta: peruskoulun yhdeksäsluokkalaisista, jotka ovat syystä tai toisesta erityisluokalla. Elokuvan päähenkilö on luokanopettaja Ulla 63v, joka on tehnyt työuransa lasten ja nuorten parissa teatterityön opettajana. Ulla on ottanut viimeisen työvuotensa haasteeksi luotsata tätä kahdentoista hengen heterogeenistä ryhmää. Nuoret saavat tuta, miten vuorovaikutukseen, luovuuden herättämiseen ja tunteiden käsittelyyn erikoistunut opettaja laittaa opetussuunnitelman uuteen uskoon ja puhalttaa siipien alle ilmaa. Mustan hupun alla nukkujat ja kiro sanoja huutelevat puhelimenräpäläjät joutuvat vastakkain ensin Ullan ja sitten oman itsensä kanssa.

Ohjaus: Iiris Härmä

Käsikirjoitus: Iiris Härmä

Kuvaus: Hannu Vitikainen

Äänisuunnittelu: Janne Laine

Leikkaus: Tuula Mehtonen

Suunniteltu ensi-ilta: syyskuu 2010

Rahoittava TV-yhtiö: Yle TV 1

Suomen elokuvasäätiön tuki: 28 000 €

Tuotanto: Visa Koiso-Kanttila / Guerilla Films Oy

Puh. 044 381 3224, info@guerillafilms.fi

RAITIS, AUTOILEVA

Raitis, autoileva on dokumenttielokuva miehistä jotka jouluaattona heittäytyvät joulupukin rooliin sekä perheistä, jotka odottavat pukin vierailua: lapsista jotka uskovat ja aikuisista, jotka tavoittelevat – usein mitä suurimmalla hartaudella – täydellistä joulua. On olemassa sanonta, jonka mukaan suomalaisen miehen elämässä on kolme vaihetta: 1. hän uskoo joulupukkiin, 2. hän ei usko joulupukkiin ja 3. hän on joulupukki.

Ohjaus: Miia Jonkka

Käsikirjoitus: Miia Jonkka

Kuvaus: Arttu Peltomaa

Ääni: Elina Hyvärinen
Leikkaus: Mikko Sippola
Kuvaukset: 12/2009 – 01/2010
Suunniteltu ensi-ilta: 15.10.2010
Rahoittava TV-yhtiö: YLE Yhteistuotannot, ARTE G.E.I.E. Thema
Elokuvan kokonaiskustannukset: 189 475 €
Suomen elokuvasäätiön tuki: 40 000 €
Tuotanto: Markku Niska / Navy Blue Bird
Puh. 040 566 0374, markku.niska@navybluebird.com

VÄLISSÄ (TYÖNIMI)

Ihmisasatuksen luomissa eristetyissä loukoissa aika on unohtunut ja luonnon kiertokulku pysähtynyt. Pölypalloihin takertuneiden, muumioituneiden hyönteiskohtaloiden keskellä eräs kärpänen taistelee hengestään.

Elokuvan tapahtumapaikkoja ovat pihalamppujen lasikuvut sekä kattorakenteiden ja ikkunalasien väliset tyhjät tilat. Tämä animoitu dokumenttielokuva pohjautuu valokuvamateriaaliin, stop-motion animaatioon sekä kolmiulotteisiin, röntgenskannattuihin hyönteisten raatoihin.

Ohjaus: Hannes Vartiainen, Pekka Veikkolainen
Käsikirjoitus: Hannes Vartiainen, Pekka Veikkolainen
Kuvaus: Hannes Vartiainen, Pekka Veikkolainen
Konsultoiva miksaaja: Olli Huhtanen
Leikkaus: Hannes Vartiainen, Pekka Veikkolainen
Musiikki: Joonatan Portaankorva
Kuvaukset: 01–03/2010
Suunniteltu ensi-ilta: 05/2010
Rahoittava TV-yhtiö: YLE
Elokuvan kokonaiskustannukset: 40 000 €
Suomen elokuvasäätiön tuki: 18 000 €
Tuotanto: Hannes Vartiainen, Pekka Veikkolainen / Pohjankonna Oy
Puh: 050 320 9050, hannes@pohjankonna.fi

FROZEN DREAMS

How is it possible that richness leads to poverty?

Thirty years ago the Sámi (Laps) of Russian Kola Peninsula lived under Soviet rule.

Even if the society had limited resources the Sámi lived well. Today foreign companies gather to harvest the new found natural resources in the Kola Peninsula.

Yet, the Sámi are poorer than ever. Young Kirill Gaurilov returns to his home town full of hope, equipped with the best western education. He dreams

of contributing to the restoration of the dignity of his people. But he realizes that those who have sold their souls do not appreciate the truth.

Ohjaus: Paul-Anders Simma
Käsikirjoitus: Paul-Anders Simma
Musiikki: Esa Kotilainen
Suunniteltu ensi-ilta: 08/2011
Rahoittava TV-yhtiö: YLE, NRK, SVT, ETV
Elokuvan kokonaiskustannukset: 348 000 €
Suomen elokuvasäätiön tuki: 20 000 €
Tuotanto: Paul-Anders simma / Safi Oy,
Puh. (09) 428 99179, safi@safi.nu

Tuotantotukipäätökset syyskuu 2009

Jukka Asikainen:

Televisiosarjat

HELPPO ELÄMÄ (12-OSAA)

Mikkosten perheidylli on pala suomalaista unelmaa. Omakotitalo sijaitsee arvostetulla alueella. Isä Tapio osallistuu ahkerasti naapuruston pihatalkoisiin. Äiti Jaana toimii aktiivisesti koti ja -kouluyhdistyksessä. Teini-ikäisillä lapsilla on harrastuksia ja kavereita. Toimeentulonsa Mikkoset hankkivat huijaamalla, keinottelemalla ja varastamalla.

Tapio on onnistunut hankkimaan perheelleen mukavan toimeentulon, vaikka freelance-huijarin elämä onkin rehelliselle suomalaiselle miehelle henkisesti rankkaa. Tapio ja Jaana ovatkin yrittäneet kasvattaa lapsistaan – 17-vuotiaasta Jarista ja 16-vuotiaasta Päivistä – kunnollisia ja rehellisiä yhteiskunnan jäseniä. Mutta onnistuuko se, jos lapset ovat tottuneet näkemään, että muutenkin pärjää?

Helppo Elämä on tarina rikollisesta, joka haaveilee tavallisesta elämästä. Isästä joka toivoo etteivät lapset kasvaisi liian isoiksi. Äidistä, joka haluaisi kuulua saman jengiin naapuruston hienostorouvien kanssa. Ja itsenäistyivistä lapsista, jotka etsivät paikkaansa erikoisen kodin ulkopuolisessa maailmassa.

Ohjaus: Veikko Aaltonen
Käsikirjoitus: Mikko Pöllä, Timo Varpio, Johanna Hartikainen
Kuvaus: Jari Mutikainen
Ääni: Timo Sohlberg
Lavastus: Annika Salonen

Helppo elämä

Puvustus: Riitta-Maria Pirttilä
 Maskeeraus: Jonna Kuusela
 Leikkaus: Jari Heikkinen
 Musiikki: Mauri Sumén
 Kuvaukset: syksy 2009
 Suunniteltu ensi-ilta: kevät 2010

Levittäjä: MTV3

Rahoittava TV-yhtiö: MTV3

Elokuvan kokonaiskustannukset: 1 452 000 €

Suomen elokuvasäätiön tuki: 100 000 €

Keskeiset näyttelijät: Carl-Kristian Rundman, Anu Sinisalo, Antto Orasmaa, Sanna Toivanen, Taneli Mäkelä, Heidi Krohn, Kari Sorvali, Jani Volanen, Pertti Sveholm, Kari Hevossaari
 Tuotanto: Tarja Ahava, Mikko Pöllä / Moskito Television Oy
 Puh. 0207 131 220, tarja@moskito.fi

NUORET NEROT (3X60MIN)

Vankilasta vapautuva taskuvaras tahtoo kirjailijaksi ja saa huomata että nuorta neroa kaikki rakastavat.

Ohjaus: Mikko Mattila

Käsikirjoitus: Mikko Reitala

Kuvaus: Jari Pollari

Ääni: Ilkka Kiukas, Ilkka Väisänen

Puvustus: Tiina Wilén

Maskeeraus: Barbi Laine

Leikkaus: Jyrki Keränen

Kuvaukset: 10–12/2009

Levittäjä: YLE TV1 Kotikatsomo

Rahoittava TV-yhtiö: YLE TV1

Elokuvan kokonaiskustannukset: 520 000 €

Suomen elokuvasäätiön tuki: 60 000 €

Tuotanto: Ilmo Laevuo / Tuotanto Oy Sähkö

Puh. 040 900 2141, ilmo.laevuo@saihy.fi

PULLUKAT (3X60MIN)

Murrosikäisen pullukan, Leon törmäys nykyihanteiden mukaisiin vaatimuksiin hoikkuudesta tyttöystävän ja elämänonnen saavuttamiseksi.

Ohjaus: Pirkka-Pekka Petelius

Käsikirjoitus: Veli-Pekka Hänninen

Kuvaus: Jari Pollari

Ääni: Sami Kiiski

Puvustus: Barbi Laine

Maskeeraus: Barbi Laine, Salla Mäntymaa

Leikkaus: Jyrki Keränen

Kuvaukset: 01–05/2009

Levittäjä: YLE TV1 Kotikatsomo

Rahoittava TV-yhtiö: YLE TV1

Elokuvan kokonaiskustannukset: 560 000 €

Suomen elokuvasäätiön tuki: 60 000 €

Keskeiset näyttelijät: Otto Gustafsson,

Pirkka-Pekka Petelius, Tiina Pirhonen

Tuotanto: Ilmo Laevuo / Tuotanto Oy Sähkö

Puh. 040 900 2141, ilmo.laevuo@saihy.fi

SEIKKAILIJA SAKU (12X5MIN)

Seikkailija Saku seikkailee takapihallaan ja turvallisessa Takametsässä veikeän Jori-Jänön kanssa. Seikkailuissa hän opettelee käytännön taitoja, kuten varamaan tiellä leikkimistä, tekemään porkkanamaata ja kaikkien seikkailujen lomassa ymmärtää todellisen ystävyuden merkityksen.

Ohjaus: Timo Lampinen

Käsikirjoitus: Timo Lampinen

Kuvaus: Teppo Högman

Ääni: Bruno Lähteenmäki

Nuket: Hannu Räisä

Graafikko: Heikki Väyrynen

Leikkaus: Timo Lampinen

Musiikki: Mika Tyyskä

Kuvaukset: 09–11/2009

Suunniteltu ensi-ilta: Syksy 2010

Rahoittava TV-yhtiö: YLE

Elokuvan kokonaiskustannukset: 145 000 €

Suomen elokuvasäätiön tuki: 45 000 €

Keskeiset näyttelijät: Leo Lampinen

Tuotanto: Peter Lindholm / Petfilms Oy

Puh. (09) 5617800, petfilms@petfilms.fi

Miia Haavisto:

Lyhyet näytelmäelokuvat

ONNELISET LÄSKIT

Pikku-Esa on isänsä palvoma lahjakas salibandynepe-laaja. Onnistuneen ottelun jälkeen Esa tapaa sattumalta euroviisutähti Fredin, josta tulee pienen pojan idoli. Vuosikymmeniä myöhemmin pikku-Esasta on tullut isänsä hylkäämä iso-Esa, ylipainoinen, ”rasva on siunaus” -ideologiaa julistava perheenisä, jolle urheilu edustaa häpeän ja vihan lähdeä. Asiat saavat yllättävän käänteen, kun Esan oma poika päättää aloittaa

säbäharrastuksen. Tämän johdosta Esa on pakotettu osallistumaan salibandyseuran perinteiseen isät ja pojat -otteluun. Siellä hän joutuu kohtaamaan häpeänsä ja halveksivan isänsä. Esan puolella tässä kamppailussa ovat vain hänen rakkautensa ihraa kohtaan ja maaginen levynkannen kautta Esalle puhuva Fredi.

Ohjaus: Teppo Airaksinen

Käsikirjoitus: Teppo Airaksinen, Antti Pesonen

Kuvaus: Mikko Levoska

Äänisuunnittelu: Karri Niinivaara

Lavastus: Petri Tuhkanen

Puvustus: Jenni Rousu

Leikkaus: Jussi Rautaniemi

Kuvaukset: 10–11/2009

Suunniteltu ensi-ilta: 2010

Rahoittava TV-yhtiö: YLE

Elokuvan kokonaiskustannukset: 94 674 €

Suomen elokuvasäätiön tuki: 66 000 €

Tuotanto: Merja Ritola, Tero Kaukomaa / Blind Spot Pictures

Puh. 050 593 7714, merja@blindspot.fi, tero@blindspot.fi

AIRS ABOVE THE GROUND

Lipican valkoisista hevosista kertova *Airs Above the Ground* on toinen osa Salla Tykän neliosaisesta sarjasta, joka käsittelee ihmisen mielikuvia kauneudesta. Elokuvassa seurataan sekä koulutettuja että vielä villejä Lipican hevosia ja sitä miten ihminen muokkaa luonnollisen laitumella kirmailun esteettiseksi suoritukseksi.

Ohjaus: Salla Tykkä

Käsikirjoitus: Salla Tykkä

Kuvaus: Samuli Saastamoinen

Leikkaus: Salla Tykkä

Kuvaukset: 09/2009

Suunniteltu ensi-ilta: Helmikuu 2010

Rahoittava TV-yhtiö: YLE Yhteistuotannot

Elokuvan kokonaiskustannukset: 78 000 €

Suomen elokuvasäätiön tuki: 40 000 €

Tuotanto: Misha Jaari / Five Years Production Oy

Puh. 045 674 0272, misha@bufo.fi

PIKKUVELI (NOVELLIELOKUVA*)

14-vuotiasta Matiasta ollaan laittamassa juhannukseksi kahden aikuisen siskopuolensa hoteisiin, hän lähtee siskojen kaveriporukan perinteiseen juhannuksenviettoon. Niin siskot kuten Matiaskaan eivät ole suunnitelmasta innoissaan – vanhempien riitaisen avioeron tuloksena lapsetkin ovat puolensa valinneet.

Mökillä Matiaksen ja nuoremman isosiskon Liinan välinen kitka leimahtaa, vanhat haavat revitään au-ki ja uusia paljastuu. Elokuva lapsista, jotka kantavat vanhempinsa kaunoja.

Ohjaus: Oskari Sipola

Käsikirjoitus: Joonas Kivirinta

Kuvaus: Jean-Nöel Mustonen

Ääni: Karri Niinivaara

Lavastus: Heini Kervinen

Puvustus: Jenni Rousu

Leikkaus: Antti Reikko

Musiikki: Antti Reikko

Kuvaukset: 06/2009

Suunniteltu ensi-ilta: 6.11.2009

Rahoittava TV-yhtiö: YLE

Elokuvan kokonaiskustannukset: 170 000 €

Suomen elokuvasäätiön tuki: 85 000 €

Keskeiset näyttelijät: Elias Salonen, Misa Lommi ja Sara Welling

Tuotanto: Jukka Helle, Jesse Fryckman /

Solarfilms – Bronson Club

Puh. 040 590 9999, jesse@bronson.fi

*Elokuva on osa Suomen elokuvasäätiön ja YLE TV1:n

Suomalainen novellielokuva 2009 -hanketta.

Pikkuveli

Airs Above the Ground

Lyhyet dokumenttielokuvat

LEIKKIPUISTO

Helsingiläisen radanvarsilähiön keskellä on leikkipuisto. Ilta toisensa jälkeen sinne kokoontuu lapsuudesta asti toisensa tuntenut kaveriporukka, seitsemän parikymppistä poikaa, jotka maailmanlaajuinen diaspora on viskannut tähän rumaan asutuslähiöön.

Ei-mistään kotoisin oleminen on luonut sidoksen ja oman alakulttuurinsa. Pojat heittävät loputonta läppää. Huumorin käyttöainetta on poliittisesti epäkorrekti kieli. Se on notkeaa ja nopeaa eikä mitään oteta tosissaan. Ainoastaan äidit ja uskonto ovat pyhiä. Hysterisen älämölön alla piilee elämän suuria kysymyksiä.

Ohjaus: Susanna Helke

Käsikirjoitus: Susanna Helke

Kuvaus: Heikki Färm

Kuvaukset: syksy 2009

Suunniteltu ensi-ilta: 01/2010

Rahoittava TV-yhtiö: YLE Yhteistuotannot

Elokuvan kokonaiskustannukset: 61 000 €

Suomen elokuvasäätiön tuki: 36 000 €

Tuotanto: Cilla Werning / For Real Productions Oy

Puh. (09) 774 0040, cilla@forrealproductions.fi

NISKANEN

Niskanen on kolmen elokuvan sarja elokuvaohjaaja Mikko Niskasesta. Elokuvasarja tarjoaa väkevän todistusaineiston suomalaisen elokuvahistorian keskeisestä ohjaajasta, elokuvanteon perusasioista ja olemuksesta sekä suurista suomalaisista elämänteemoista.

Samalla kun sarja on monumentti eräälle suomalaisen elokuvahistorian keskeisestä ohjaajasta, se kertoo suomalaisen yhteiskunnan suuresta murroksesta sodanjälkeisistä vuosista jälkiteolliseen Suomeen. Niskanen oli viimeisiä agraari-suomen tunteneita ja siinä eläneitä elokuvantekijöitä, joka kulttuurisessa taitekohdassa havainnoi ja tallensi teoksiinsa yhden ajan päättymisen ja uuden ajan alun.

Ohjaus: Peter von Bagh

Käsikirjoitus: Peter von Bagh

Kuvaus: Arto Kaivanto

Ääni: Martti Turunen

Leikkaus: Petteri Evilampi

Suunniteltu ensi-ilta: Kevät 2010

Rahoittava TV-yhtiö: YLE TV2

Elokuvan kokonaiskustannukset: 221 047 €

Suomen elokuvasäätiön tuki: 80 000 €

Tuotanto: Ilkka Mertsola, Mark Lwoff / Nosferatu Oy

Puh. 050 314 1543, ilkka.mertsola@taik.fi

Tuotantotukipäätökset kesäkuu 2009

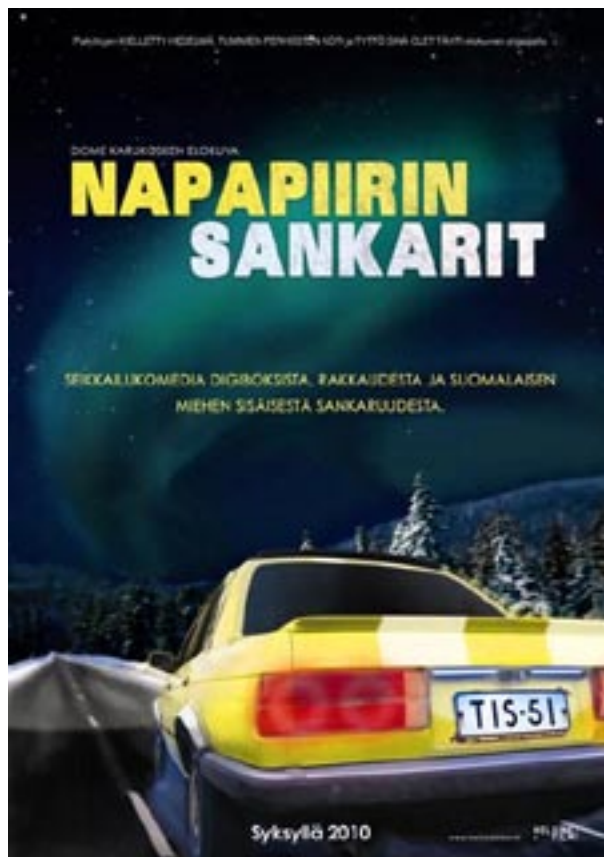
Jukka Asikainen:

Pitkät näytelmäelokuvat

NAPAPIIRIN SANKARIT

Napapiirin sankarit on komedia lappilaisesta elämäntapatyöttömästä Jannesta, joka lähtee eräänä lauantai-iltana hommaamaan digiboksia kavereidensa kanssa, jotta Jannen avopuoliso Inari ei muuttaisi etelään. Inari on nimittäin lopen kyllästynyt Jannen saamattomuuteen tässäkin asiassa. Janne ei ole hankkinut digiboksia, vaikka Inari on antanut rahatkin siihen.

Matkalla Rovaniemelle pojat kohtaavat monta haastetta, estettä ja houkutusta. He oppivat, että on uskallettava yrittää loppuun asti. Katkeruudelle ei auta antaa periksi. Tärkeintä ei ole onnistuminen tai edes se mitä tavoitellaan, tärkeintä on matka ja se että on jokin päämäärä.

Ohjaus: Dome Karukoski
Käsikirjoitus: Pekko Pesonen
Kuvaus: Pini Hellstedt
Lavastus: Pirjo Rossi
Puvustus: Anna Vilppunen
Maskeeraus: Kata Launonen
Kuvaukset: 09/2009–01/2010
Suunniteltu ensi-ilta: syksy 2010
Levittäjä: Sandrew Metronome Distribution Finland
Elokuvan kokonaiskustannukset: 1 700 000 €
Suomen elokuvasäätiön tuki: 660 000 €
Tuotanto: Alekski Bardy / Helsinki-filmi Oy
Puh. (09) 7740 300, aleksi.bardy@helsinkifilmi.fi

Pitkät dokumenttielokuvat

MATTI NYKÄNEN – OMIN SANOIN

Matti Nykänen – Omin sanoin elokuva koostetaan Matin omasta kertomuksesta, arkistomateriaalista, kotivideoista, kaitafilmeistä, valokuvista sekä mäkihyppäämisen hurjapäisyyden konkretisoivista erikoistehostekuvista ja 3D-animaatioista. Tavoitteena on luoda autenttinen, henkilökohtainen ja tunnettuun tarinaan pureutuva kuvaus ylivilkkaan pojan monimutkaisesta kasvusta aikuiseksi ja alansa ylivoimaiseksi mestariksi

Ohjaus: Kim Finn
Alkuperäisidea, tarina ja konsepti: Sebastian Mandart
Käsikirjoitus Kim Finn
Kuvaus: Jussi Arhinmäki
Leikkaus: Kim Finn
Kuvaukset: 1.9.2008–1.7.2009
Suunniteltu ensi-ilta: Talvi 2010
Rahoittava TV-yhtiö: YLE, NRK
Elokuvan kokonaiskustannukset: 248 000 €
Suomen elokuvasäätiön tuki: 90 000 €
Tuotanto: Aarni Kuorikoski / Blue Media Oy
Puh: 010 300 7070, aarni.kuorikoski@bluemedi.fi

Kaisu Isto:

Pitkät näytelmäelokuvat

IRON SKY

Toinen Maailmansota ei päättynyt natsien täysmittaiseen tappioon – pieni valiojoukko onnistui pakenemaan Kuuhun huippusalaisen antigravitaatioteknologian avulla. Kuun pimeälle puolelle rakennetussa tukikohdassaan he ovat valmistelleet Neljännen Valtakunnan paluuta Maahan jo 70 vuoden ajan.

Vuonna 2018 natsien avaruuslaivaston lippulaiva, jättiläismäinen Götterdämmerung, on juuri valmistumassa, kun Yhdysvaltojen kuulento laskeutuu häiritsevän lähelle natsien tukikohtaa.

Paljastumista pelkäävät natsit päättävät kiirehtiä suunnitelmiaan ja lähettävät tiedustelupartion Maahan tutkimaan olisiko Neljännen Valtakunnan nousun aika käsillä. Uhkarohkeaa ja vaarallista tehtävää suorittamaan valitaan ylpeä ja korskea natsiupseeri Klaus Adler (Götz Otto), sekä Klausin tuleva puoliso, viestintäupseeri ja Maa-asiantuntija Renate Richter (Julia Dietze).

Ohjaus: Timo Vuorensola
Käsikirjoitus: Johanna Sinisalo
Kuvaus: Mika Orasmaa

Lavastus: Ulrika von Vegesack
Puvustus: Anna Vilppunen
Kuvaukset: 01–04/2010
Suunniteltu ensi-ilta: 2011
Levittäjä: Walt Disney Finland
Rahoittava TV-yhtiö: YLE
Elokuvan kokonaiskustannukset: 4 200 000 €
Suomen elokuvasäätiön tuki: 800 000 €
Keskeiset näyttelijät: Julia Dietze, Götz Otto,
Udo Kier, Tilo Prückner
Tuotanto: Tero Kaukomaa / Blind Spot Pictures
Puh. 050 388 9479, spot@blindspot.fi

Kansainväliset yhteistuotannot

SIKALAT (RUOTSI)

Kahden lapsen 34-vuotias äiti, Leena, elää sopusoin-
tuista ja onnellista elämää aviomiehensä ja lastensa
kanssa Tukholman Söderissä. Hän on tukahdutta-
nut nuoruutensa kipeät varjot ja katkaissut kaikki
suhteensa ja kontaktinsa kasvuympäristöönsä Ysta-
diin niin tehokkaasti, että koko perhe uskoo Leenan
vanhempien olevan kuolleita. Kaupunkilaisperheydylle
alkaa rakoilla Leenan saadessa yllättävän puhelinsoi-
ton Ystadin sairaalasta, jossa hänen äitinsä on lähellä
kuolemaa.

Svinalängorna – Sikalat pohjautuu Susanna Ala-
kosken August-palkinnon voittaneeseen samanni-
miseen romaaniin. Se on nykyaikaan sekä 70-luvulle
sijoittuva tunteellinen, kaunis ja tummasävyinen tari-
na, joka kerrotaan huumorilla, ilman katkeruutta.

Ohjaus: Pernilla August
Käsikirjoitus: Pernilla August, Lolita Ray
Perustuu Susanna Alakosken romaaniin
”Svinalängorna” (suom. Sikalat)
Kuvaus: Erik Mollberg Hansen
Lavastus: Anna Asp
Puvustus: Kicki Ilander
Leikkaus: Åsa Mossberg
Kuvaukset: alkaen 14.9.2009 (yht. 40 kuvauspäivää)
Suunniteltu ensi-ilta: Syksy 2010
Levittäjä: Nordisk Film (ruotsi)
Rahoittava TV-yhtiö: YLE, SVT / Gunnar Carlsson
Elokuvan kokonaiskustannukset: 2 200 000 €
Suomen elokuvasäätiön tuki: 80 000 €
Keskeiset näyttelijät: Outi Mäenpää, Ville Virtanen,
Noomi Rapace

Tuotanto: Tero Kaukomaa / Blind Spot Pictures Oy
Puh. 050 388 9479, spot@blindspot.fi

Miia Haavisto:

Lyhyet näytelmäelokuvat

LOPUN ALKUJA

Lopun alkujä -elokuvan päähenkilöt muuntavat elo-
kuvastudion ns. tyhjän taulun tulevaisuuden visioi-
densa näyttämöksi. Moninaiset kuvat lopun ajoista
kertovat kuinka menneisyys ja median luoma kuvas-
to määrittävät mielikuviamme tulevasta sekä kuinka
tulevaisuus voi lopultakin olla vain heijastuma nyky-
hetkestä.

Ohjaus: Jani Ruscica
Käsikirjoitus: Jani Ruscica
Kuvaus: Anu Keränen
Ääni: Anne Tolkkinen
Lavastus: Juhana Hirvonen
Leikkaus: Tiina Aarniala, Jani Ruscica
Kuvaukset: 09/2009
Suunniteltu ensi-ilta: 12/2009
Rahoittava TV-yhtiö: YLE
Elokuvan kokonaiskustannukset: 68 000 €
Suomen elokuvasäätiön tuki: 25 500 €
Keskeiset näyttelijät: Virve Laasonen, Mikko Rokka, Pirjo Saariokari,
Jorma Hellström, Anni Koistinen, Sulo Jokinen, Vesa Salmi
Tuotanto: Jani Ruscica / Askel tuotannot ky
Puh. 040 708 5361, jani.ruscica@gmail.com

TOKIO BABY (NOVELLIELOKUVA*)

Teini-ikäinen Saara on jumissa vanhempiansa maati-
lalla. Netin anime-maailmassa Saara elää aivan toi-
senlaista elämää. Eräänä päivänä perheen kotitilalle
ilmestyy reppumatkaaja Aiko, aito japanilaisneito,
joka vaikuttaa saapuneen paikalle Saaran kutsusta.
Mystinen vieras murtaa eristäytyneen perheen rutiinit
ja pakottaa perheenjäsenet kohtaamaan toisensa.

Ohjaus: Tommi Kainulainen
Käsikirjoitus: Anna Lappalainen, Aino Lappalainen
Kuvaus: Arne Tapola
Ääni: Svante Kolerus
Lavastus: Heini Kervinen
Puvustus: Siru Kosonen
Maskeeraus: Hanna Minkkinen
Leikkaus: Matti Näreinen

Kuvaukset:10/2009
Suunniteltu ensi-ilta: 2010
Rahoittava TV-yhtiö: YLE
Elokuvan kokonaiskustannukset: 170 000 €
Suomen elokuvasäätiön tuki: 85 000 €
Tuotanto: Merja Ritola, Tero Kaukomaa / Blind Spot Pictures
Puh. 050 388 9479, office@blindspot.fi

ILMIANTO (NOVELLIELOKUVA*)

Niko joutuu väärän ilmiannon kohteeksi lukion viimeisellä luokalla. Kaksi luokkakaveria väittävät, että Niko suunnittelee koulusurmaa. Niko on hiljainen poika, jolla ei ole keinoja puolustaa itseään. Vain Nikon luokkakaveri Jenna ymmärtää, ettei ilmianto ole todellinen.

Ohjaus: Milla Pelkonen
Käsikirjoitus: Paula Korva
Kuvaus: Anssi Leino
Lavastus: Riina Sipiläinen
Kuvaukset: 09/2009
Suunniteltu ensi-ilta: kevät 2010
Rahoittava TV-yhtiö: YLE TV1
Elokuvan kokonaiskustannukset: 170 000 €
Suomen elokuvasäätiön tuki: 85 000 €
Tuotanto: Seija-Liisa Eskola / MatilaRöhrNordisk Oy
Puh. 050 595 4679, seija-liisa.eskola@matilarohrnordisk.fi

*Elokuva on osa Suomen elokuvasäätiön ja YLE TV1:n Suomalainen novellielokuva 2009 -hanketta.

ÄLÄ KUISKAÄ YSTÄVÄN SUUHUN

Japun ja Antin (17v.) ystävyys päättyy keskisuomalaisessa kesäyössä. Älä kuiskaa ystävän suuhun on audiovisuaalinen palindromielokuva, joka tutkii uusia elokuvallisia kerrontamuotoja.

Ohjaus: Hannaleena Hauru
Käsikirjoitus: Hannaleena Hauru
Kuvaus: Jan-Niclas Jansson
Ääni: Jussi Honka
Lavastus: Jukka Nieminen
Musiikki: Lauri Wuolio
Kuvaukset: Heinäkuussa 2009
Suunniteltu ensi-ilta: 01/2010
Rahoittava TV-yhtiö: YLE yhteistuotannot
Elokuvan kokonaiskustannukset: 73 657 €
Suomen elokuvasäätiön tuki: 40 000 €
Tuotanto: Jussi Rantamäki / Elokuvayhtiö Oy Aamu Ab
Puh. 040 735 5977, rantamaki@elokuvayhtioaamu.fi

LARGO

Minä en tiedä, miksi meidän kaikkien välillä on kuin näkymätön kalvo. Miksi äiti vain suorittaa, eikä anna auttaa? Miksi isä katsoo televisiota ilman ääntä? Ja miksi minut on suljettu kaiken ulkopuolelle? Kosketaminen on vaikeaa. Puhe on lakannut aikaa sitten. Entä jos lähtisin, jättäisin kaiken taakseni. Tanssillinen lyhytelokuva.

Ohjaus: Kimmo Leed
Käsikirjoitus: Kimmo Leed, Tuomo Leino, Jenni Kivelä
Kuvaus: JP Passi
Ääni: Pekka Karjalainen
Leikkaus: Tuomo Leino
Musiikki: Tuomo Leino
Kuvaukset: 08–11/2009
Suunniteltu ensi-ilta: 01/2010
Rahoittava TV-yhtiö: YLE
Elokuvan kokonaiskustannukset: 120 000 €
Suomen elokuvasäätiön tuki: 50 000 €
Keskeiset näyttelijät: Misa Lommi
Tuotanto: Tuomo Leino / Leino&Suvinen Production Oy
Puh. (09) 777 2377, tuomo@leinosuvinen.fi

Lyhyet dokumenttielokuvat

WIRELESS WORLD

Teknologia ja ihminen kietoutuvat yhä tiiviimmin yhteen. Todellisen ja virtuaalisen minän raja alkaa hämärtyä. Kaikkialle leviävä ja ulottuva langattomuus muuttaa väijäämättä tapaamme olla maailmassa ja muiden ihmisten kanssa sekä sitä, mitä on olla ihminen. Wireless World on ohjaajan omakohtainen ja elokuvallinen matka, joka havainnoi uusien kommunikaatiotapojen vaikutuksia ympärillämme ja meissä itsessämme.

Elokuvan lähtökohta on henkilökohtainen havahduttaminen. Millaisia seurauksia – haasteita ja mahdollisuuksia – yhä syvemmillä ulottuvalla teknologialla on ihmisten psyykkiselle, fyysiselle ja emotionaalille hyvinvoinnille.

Ohjaus: Sonja Lindén
Käsikirjoitus: Sonja Lindén
Kuvaus: Peter Flinckenberg
Leikkaus: Samu Heikkilä
Kuvaukset: 08/2009–03/2010
Suunniteltu ensi-ilta: syksy 2010
Rahoittava TV-yhtiö: YLE

Elokuvan kokonaiskustannukset: 265 460 €
Suomen elokuvasäätiön tuki: 100 000 €
Tuotanto: Sonja Lindén / Avanton Productions Oy
Puh. 050 5671895, info@avanton.fi

SÄHKÖINEN SOTA

Dokumenttielokuva Sähköinen sota kertoo Second Lifeen rakennettavasta virtuaalisesta Tsetseniasta sekä niistä mielikuvista ja toiveista, jotka kohdistuvat todelliseen Tsetseniin. Elokuva dokumentoidaan diasporassa elävien tsetseenipakolaisten neuvotteluja kyberavaruudessa itsenäiseksi julistettavan Tsetsenin rakentamiseksi.

Ohjaus: Pekka Niskanen
Käsikirjoitus: Pekka Niskanen
Kuvaus: Timo Peltonen, Heikki Färm
Leikkaus: Sanna Liinamaa
Kuvaukset: kesä 2009 – kevät 2010
Rahoittava TV-yhtiö: YLE TV2
Elokuvan kokonaiskustannukset: 184 144 €
Suomen elokuvasäätiön tuki: 65 000 €
Tuotanto: Pertti Veijalainen / Illume Oy
Puh. (09) 148 1489, pertti.veijalainen@illume.fi

SUURI JA MAHTAVA NEUVOSTOLIITTO

Draama jäljittelee elämää. Draamassa on alku, keskikohta ja loppu (Aristoteles). Elokuvassa on alku keskikohta ja loppu, muttei välttämättä siinä järjestyksessä (Jean-Luc Godard). Jos elokuva jäljittelee elämää siinä ei ole alkua, keskikohtaa tai loppua missään järjestyksessä (Virtanen).

Ohjaus: Jaakko Ilkka Virtanen
Käsikirjoitus: Jaakko Ilkka Virtanen
Ääni: Jukka Nurmela
Leikkaus: Jatta Oksanen
Elokuvan kokonaiskustannukset: 163 000 €
Suomen elokuvasäätiön tuki: 50 000 €
Tuotanto: Jaakko Ilkka Virtanen /
Jaakko Ilkka productions Oy
Puh. 050 505 7802, jaakkoilkka@gmail.com

KASKÖ

Mitä tapahtuu pienelle kaupungille, joka on rakentanut koko olemassaolonsa yhden ainoan tehtaan ympärille, kun tehdas lakkautetaan? Kaskö on seurantadokumentti ihmisistä, jotka jäävät kaupunkiin koneiden hiljennettyä.

Ohjaus: Ulrika Bengts
Käsikirjoitus: Ulrika Bengts
Kuvaus: Jan Nyman
Ääni: Risto Lissalo
Leikkaus: Ville Tantt
Musiikki: Peter Hägerstrand
Kuvaukset: 02/2009–10/2010
Suunniteltu ensi-ilta: 1.2.2011
Rahoittava TV-yhtiö: YLE FST5, SVT
Elokuvan kokonaiskustannukset: 160 000 €
Suomen elokuvasäätiön tuki: 30 000 €
Tuotanto: Mats Långbacka / Långfilm Productions
Puh. 010 440 4800, info@langfilm.fi

INT./EXT.

Konnunsuon vankila lakkautetaan. Vankilan asukkaat ja työntekijät käsittelevät luopumista vankilasta hyvin eri näkökulmista. Kaksi vankia ja vartija pohtivat vapauden ja ajan käsitteitä omien kokemustensa perusteella. Vanha rangaistuslaitos kätkee sisäänsä inhimilliset tarinat kaipuusta, rakkaudesta ja luopumisesta.

Ohjaus: Antti Lempiäinen
Käsikirjoitus: Antti Lempiäinen
Kuvaus: Antti Lempiäinen
Ääni: Petrus Rapo
Leikkaus: Antti Lempiäinen
Musiikki: Petrus Rapo
Kuvaukset: 06/2009
Suunniteltu ensi-ilta: 11/2009
Rahoittava TV-yhtiö: YLE
Elokuvan kokonaiskustannukset: 32 000 €
Suomen elokuvasäätiön tuki: 21 000 €
Tuotanto: Liisa Juntunen / napafilms oy
Puh. 041 536 7636, napafilms@gmail.com

Kaikki elokuvasäätiön tukipäätökset luettavissa säätiön nettisivuilla osoitteessa
<http://www.ses.fi/fi/tukipaatokset.asp>

Suomen elokuvasäätiön yhteystiedot

Irina Krohn	toimitusjohtaja	6220 3023	irina.krohn@ses.fi
Elina Salmi	toim.johtajan / hallituksen sihteeri	6220 3017	elina.salmi@ses.fi

Tuotanto

Kaisu Isto	tuotantoneuvoja	6220 3012	kaisu.isto@ses.fi
Jukka Asikainen	tuotantoneuvoja	6220 3029	jukka.asikainen@ses.fi
Miia Haavisto	tuotantoneuvoja	6220 3025	mii.haavisto@ses.fi
Petri Kempainen	kansainvälistymis- ja kehittämispäällikkö	6220 3030	petri.kempainen@ses.fi
Pirjo Koskelo	tuotanto- ja festivaalitukikoordinaattori	6220 3031	pirjo.koskelo@ses.fi

Levitys

Harri Ahokas	kotimaan levityspäällikkö	6220 3035	harri.ahokas@ses.fi
Pirkko Kari	assistentti / kotimaan levitys	6220 3016	pirkko.kari@ses.fi
Jaana Puskala	kulttuuriviennin päällikkö / pitkät elokuvat	6220 3026	jaana.puskala@ses.fi
Marja Pallassalo	kulttuuriviennin päällikkö / lyhyt- ja dokumenttielokuvat	6220 3021	marja.pallassalo@ses.fi
Jenni Siitonen	kansainvälisen toiminnan assistentti	6220 3032	jenni.siitonen@ses.fi
Otto Suuronen	kulttuuriviennin assistentti / lyhyt- ja dokumenttielokuvat	6220 3019	otto.suuronen@ses.fi
Satu Elo	tiedottaja / kulttuurivienti	6220 3020	satu.elo@ses.fi
Olli Hake	elokuvakopioiden kuljetus	6220 3015	olli.hake@ses.fi

Hallinto

Niina Otva	hallintopäällikkö	6220 3028	niina.otva@ses.fi
Reetta Hautamäki	tiedotuskoordinaattori	6220 3044	reetta.hautamaki@ses.fi
Rauha Petäjaniemi	toimistonhoitaja	6220 3010	ses@ses.fi
Jussi-Pekka Isoviita	atk-järjestelmänvalvoja	6220 3052	jussi-pekka.isoviita@ses.fi
Olli Hake	isännöinti	6220 3015	olli.hake@ses.fi

Auditoriopalvelut, Kino K 13 | SES Auditorio Oy

Riitta Haapiainen	toim.joht / auditorion hoitaja	6220 3027	riitta.haapiainen@ses.fi
--------------------------	--------------------------------	-----------	--------------------------

Media Desk

Kerstin Degerman	toiminnanjohtaja	6220 3013	kerstin.degerman@ses.fi
Inkeri Lundgren	assistentti	6220 3024	inkeri.lundgren@ses.fi
Faksi		6220 3070	

**Ellei vastaanottajaa tavoiteta,
palautetaan Suomen elokuvasäätiöön:**

Suomen elokuvasäätiö

Kanavakatu 12 | 00160 Helsinki

